

РОДОВО ИМЕННИЕ

ГОДИНА II, БРОЙ 24 (33)
12.VI.- 18.VI.2006

ДА НАПРАВИМ БЪЛГАРИЯ РАЙСКА ГРАДИНА

НАЦИОНАЛЕН СЕДМИЧНИК • ИЗЛИЗА ВСЕКИ ПОНЕДЕЛНИК

ЦЕНА 0.50 ЛВ.

РОДОВО ИМЕННИЕ - къща с двор с размер от 10 декара, частна собственост на семейството и рода. Върху него се изгражда самоподдържаща се екосистема (гора, езеро, зеленчукова и плодна градина, поляна), включваща домашните и горските животни, по такъв начин, че срещу минимално вложени усилия от стопаните тя им осигурява чиста, прясна храна, жива вода и пълен с етери въздух. Носи им радост и здраве, запазва любовта в семействата и води до независимост отменящите се социални и политически системи за поколения напред.
Възпитанието на децата в тази среда развива максимално заложбите и дарованията им, за да израснат мислещи и способни на щастие човеци. С всяка изминала година Родовото именование увеличава своята парична стойност, ставайки безценно за децата и внуците.

ВЪЗРОЖДЕНСКАТА ПРИКАЗКА - ВЕЛИКОЛЕПИЕ И НЕПОВТОРИМОСТ

Таню ТАНЕВ

Доклад от Първата общобългарска научно-практическа конференция София

Изумителна и ненадмината, великолепно и достолепие, неповторима и единствена по своята божествено-космична хубост е българската къща. Камък и дърво, българска душевност и безкомпромисен майсторлък, земна функционалност и космически дух - това е българската възрожденска къща. В

"Жилището е храм на тялото, а тялото е храм на душата"

означава памет. Тази памет пренася през поколенията майстори древното знание за плюса и минуса на камъка - основният градивен елемент за къщи, крепости, манастири, църкви. Такива каменни свидетелства срещаме навсякъде по пътя на българите. Песента на камъка - това са великолепните каменни резби, за които споменава не само Йоан Екзарх, но и които можем да видим столетия по-късно в църкви и домове. Както пише в

камъка се вселява Космосът, камъкът говори за някогашния строител. Още от дълбока древност в него се възпява духът на Вселената, съдържащ кристали, което

книгата си "Бойните изкуства и военно дело на древните българи" д-р Д. Александров, каменоделци и зидари са имали особено отношение към камъка и са използвали

някои негови благотворни свойства, свързани с древната езотерика и източните учения, сред които и науката "фън шуй"; древните българи вярвали в лечебната сила и магическата мощ на камъка и го използвали при своите градежи. Когато старите каменоделци докосвали камъка откъм положителния му полюс, усещали топлина, а откъм отрицателния - хлад. Ръководейки се от това свое усещане, те полагали камъните с топлата страна навътре. По този начин са съзидани и по-късни постройки като храмове и манастири, жилища, обществени сгради и др.

Българските майстори, подобно на Колю Фичето, враждали в постройката и част от душата си: затова и онова, което са построили, е било обрязано на подражание и не е загубило духовната си стойност и до днес. И може би не е случайно, че само в българския фолклор битуват песни и легенди за млади жени и невести, вградени в каменните строежи - своята сила и хубост те завинаги предавали на камъка с цената на собствения си живот. Дървото на живота - космическият символ, неотменимий и неразделен спътник на вечния камък, също е важна част в хармонията и симбиозата при българските градежи.

МИСИЯТА НА БЪЛГАРИЯ

Интервю с Кубрат ТОМОВ

Кубрат Томов: Идеята за Родово именование, вестникът и концепцията, която виждам по неговите страници, са чудесни. Ние живеем в преходно време, в което част от древните традиции задължително трябва да се възстановят, но трябва да се повдигнат на актуално съвременно ниво.

Говорейки за Родовото именование, аз съм склонен да кажа, че в крайна сметка неговият най-дълбок смисъл е в това, че хората напълно ще са в помощ един на друг, ще се подчиняват на принципите на сътрудничеството и взаимната помощ, които принципи според мен ще бъдат в основата на утрешната цивилизация на земята. Това ще бъде култура на сътрудничеството и взаимопомощта. Аз така наричам тази култура в моите книги и статии.

На стр. 6-7

На стр. 5

Понеже няха възможност самостоятелно да се запозная с огромния обем информация и още по-малко да я анализирам, се обърнах към няколко известни специалисти-политолози, за да анализират независимо един от друг ситуацията и да направят своите изводи.

След три месеца получих първото заключение от единия специалист, а след известно време и от останалите. Излагайки своите изводи с различни думи, независимо един от друг, тъй като не се познаваха помежду си, те бяха направили приблизително еднакви заключения. Ще цитирам една типична извадка:

"...Срещу идеите, изложени в серията книги "Звънящите кедри" се провежда целенасочена, ярко изразена кампания с цел недопускане на тяхното разпространение в обществото..."

Основните идеи в книгата се отнасят до укрепването на държавата, достигане на най-голямо разбирателство и хармония между различните социални слоеве на обществото чрез благоденствието на всяко отделно семейство. Благоденствието се постига чрез отдаването на всяко желаещо семейство на не по-малко от 10 декара земя за живеене и пожизнено ползване. В контекста на книгите тази идея звучи госта убедително, доминира над останалите. Следователно, опонентите, каквито и аргументи да привеждат, всъщност те се изказват именно срещу тази идея".

ВЛАДИМИР МЕГРЕ

"Именията на Ведическата култура! Именно тях по-късно ще наричат в окултните книги рай. След изгубването на великите си знания, ще смятат, че могат да видят рай само в небесните далечини. И всичкото се прави с цел да се придаде значимост на това, което днес наричат съвременна наука."

ВЛАДИМИР МЕГРЕ

На българския дух

Не ме примадва лесна слава,
нито нетрудени пари.
Аз искам в българска жарав
духът ми да гори!

Една пътечка през Балкана
сърцето ми да възроди.
Една отекваща камбана
душата ми да озари.

Изпепелените надежди
на мъртвите бащи, деди
да ме залаят със безбрежни,
сребристи, пролетни води!

И през годините метежни
духът ми да се съхрани
за бъдещите ни надежди,
за българските съдбини!

Йорданка ДЖЕЛЕПОВА, Стара Загора

ISSN - 1312-7063

В каталога на РП нашият номер е

618

Цените остават непроменени!

Вече излезе на пазара третата книга на издателска къща "Новата цивилизация" от поредицата "Библиотека "Анастасия" - "ВДЪХНОВЕНИ ОТ КРАСОТАТА" от Станислав Спасов - почитател на книгите на Владимир Мегре, доб-

роволен сътрудник и публицист във вестник "Родово именование"

Може да поръчате книгата на телефони: 02/962 16 87, 088/869 33 59, както и на e-mail: rodimienie@yahoo.com.

(Продължение
от миналия брой)

КАКВО Е ХРАНАТА ЗА ЧОВЕКА?

Веднъж някой от телевизията дойде при мен и ме попита нещо за вкуса на натуралната храна. Ние поговорихме, а след това аз му предложих да сравни яйца, снесени от кокошки от курника, с яйца от кокошки, които живеят свободно в градината ми. Той видя, че жълтъкът на яйцата на кокошките от типичното птиче стопанство е мек и воднист и има светложълт цвят. А жълтъкът на яйцата от тези кокошки, които са живели в планината, е плътен, еластичен и със светло оранжев цвят.

Когато и старецът, който държи ресторант за "суши" в града, пробва едно от натуралните яйца, той каза: "Ето това е истинско яйце, такова, както някога". И той се наслаждаваше на това яйце като на някаво рядко съкровище.

В мандариновата ми градина на върха, сред плевелите и детелината, растат много различни зеленчуци. Ряпа, репей, краставици и тикви, фъстъци, моркови, картофи, ядливи хризантеми, лук, листна

Масанобу ФУКУОКА:

РЕВОЛЮЦИЯТА НА ЕДНА СЛАМКА

горчица, зеле, различни видове бобови и много други билки и зеленчуци растат заедно. Ние обсъждахме дали тези зеленчуци, отгледани като полудиви растения, имат по-добър вкус, отколкото тези, които са отгледани в домашната градина или в полетата с помощта на химични торове. Когато ги сравнявахме, вкусът беше съвсем

различен, и ние достигнахме до извода, че "дивите" зеленчуци имат "по-богат" вкус.

Аз казах на репортера, че когато зеленчуците се отглеждат на разорано поле с използването на химични торове, то в почвата се внасят азот, фосфор и калий. Но когато зеленчуците растат сред естествената растителност на почвата, богата

/Въведение в натуралното земеделие/

на естествени органични вещества, те получават по-балансирано хранене. По-голямото разнообразие на плевели и треви означава, че в почвата се съдържат разнообразни хранителни елементи и микроелементи, достъпни за зеленчуковите растения. Растенията, отгледани на такава балансирана почва притежават по-фин вкус.

Ядливите треви и дивите зеленчуци, растенията, израснали на склона на планината или на ливадите, притежават висока хранителна стойност и могат да бъдат използвани като лекарства.

Храната и лекарствата – това съвсем не са две различни неща: това са двете страни на един медал. Химически отгледаните зеленчуци могат да бъдат изядени като храна, но не могат да се използват като лекарства.

Ако вие събирате и ядете седем пролетни треви (водната гърбица, овчарска торбичка, дива ряпа, бял смил,

звездича, дива ряпа, бударица), вашата душа омеква. А ако изядете филизите на орловия папрат, ще се успокоите. Овчарската торбичка е най-доброто средство, за да се успокоите нетърпението и тревогата. Казват, че ако малките деца ядат овчарска торбичка, филизи на върба или насекоми, живеещи по дърветата, то те стават спокойни и по-малко плачат. И затова в старите времена са давали на децата да ги ядат.

Зеленчуците, които биологично са най-близки до своите диви предци, имат най-добрия вкус и хранителна стойност. Например в семейство лилиеви, което включва чесъна, китайския лук, праз лук, лук на пера, перлен лук, кромид лук и "нира" са най-хранителни, и се използват както за лекарство, така и като тонизиращо средство. За болшинството хора най-привични са лукът на пера и кромидият лук, които се смятат за най-вкусни. По някакви при-

чини съвременните хора обичат вкуса на зеленчуците, които не приличат на вкуса на техните диви предци.

Същите вкусови предпочитания се наблюдават и по отношение на животинската храна. Дивите птици са много по-полезни, отколкото домашните кокошки и патици и все пак домашните птици, отгледани в условия, които са много далеч от естествените, се смятат за по-вкусни и се продават на високи цени. Козето мляко е много по-хранително, отколкото кравето, но най-голямото търсене е именно за краве мляко. Хранителните продукти, които са получени с помощта на химикали или при съвсем неестествени условия, нарушават химическия баланс на тялото.

Колкото е по-разбалансирано тялото, толкова по-силна става потребността от неестествена храна. Тази ситуация е опасна за здравето.

(Слегва)

АНАСТАСИЯ

Според твърденията на Анастасия в текста на книгата са заложени съчетания от букви и комбинации от думи, които влияят благотворно на хората. Това влияние може да бъде усетено само по време на четенето, когато на слуха не въздействат звуци, които се издават от изкуствени уреди и механизми.

Естествените звуци – пеенето на птиците, ромоленето на дъжда, шумоленето на листата на дърветата – помагат за положителното въздействие.

Анастасия аз притиснах длани до ствола му и чух звън или пропукване, сравнимо с това, което можем да чуем, ако се намираме под високоволтова линия, само че по-звънко.

- Аз сама случайно намерих начина как да се върне неговата енергия в Космоса и после да се разсее над Земята - каза Анастасия.- Виждаш ли, кората на различни места е одрана, мечка се е катерила. Аз с усилие я накарах да ме качи до първите клонки. Впих се в козината на врата ѝ. Тя лази и реве, лази и реве. Така до първите клонки, по тях се и добрах до самия връх. Седях там два дни и какво ли не измислях, и го милвах, и виках нагоре - нищо не помагаше. Дойдоха дядо и прадыдо. Представяш ли си какво беше тук? Стоят те отдолу, говорят ми строго, искат да слеза долу. Аз на свой ред настоявам да ми кажат какво да правя с кедъра. Те не казват. Но чувствам, че знаят. А дядо, хитрецьт, искаше да ме залъже, започна да ми обещава че ще ми помогне да се

оправя с една жена, с която никак не можех да намеря контакт. Много искам да ѝ помогна. Порано само се сърдеше, че толкова време ѝ отделил, а другата си работа не върша, но аз си знаех, че той не може да ми помогне, защото прадыдо два пъти се беше опитвал тайно от него да направи това и също не успя. После дядо съвсем се изнерви: хвана клонче, бяга около Кедъра удря с него и вика, че съм най-неразумната в семейството, че действвам нелогично, умните съвети не приемам, и той ще ме "възпитава" с пръчка по задните части. И удря с клончето по въздуха при това. Ама че нещо измисли, даже прадыдо се разсмя. Аз също се смях. Така и счупих неволно клончето на върха, а от него - сияние. И чувам гласа на прадыдо - много сериозен, настоятелен и молещ едновременно: "Не пипай, внучке, нищо повече, слизай много бързо, ти вече всичко направи". Послушах и слизох. Прадыдо мълчаливо ме прегърна, самият той

трепери и показва кедъра, а на него все повече и повече клончета започват да светят, после се образува лъчът. Прадыдо обясни, че това е на мястото, където съм кръстнала нагоре. Той каза също, че ако съм се докоснала до лъча, излизащ от счупената клонка, мозъкът ми би се разкъсал, тъй като твърде много информация и енергия има в него, и че точно така са загинали моите майка и татко...

Анастасия помълча известно време, после продължи разказа си:

Те открили също такъв

Звънтящ кедър. Само че мама направила всичко малко по-различно, защото не знаела. Тя се качила на съседното пониско дърво, достигнала до най-долната клонка на Звънтящия кедър и я счупила, като осветила неволно себе си. Клонката била насочена надолу и лъчът отивал в земята. Това е лошо, много е вредно, когато такава

лъчът отиващ нагоре, пулсиращото сияние все не се появявало, само все повече тънки лъчи светели отдолу. Връхният лъч се появил, едва когато татко отчупил големия клон, насочен нагоре. И макар че той не светел, татко го огънал и го насочил към себе си. Когато клонът блеснал, той успял да разтвори ръце и лъчът от изправения се клон се устремил към небето, после се образувал пулсиращ ореол. Прадыдо казваше, че татковият мозък, в последните мигове на живота му, е могъл да приеме огромен поток от енергия и информация, че той по някакъв невъротен начин е можал да го изчисти от цялата заложена по-рано информация, така е успял да спечели време за да успее, преди разрива, да разтвори ръце и да насочи клона нагоре.

Анастасия помилва ствола на Кедъра с длани, заслушвайки се в звъна на дървото.

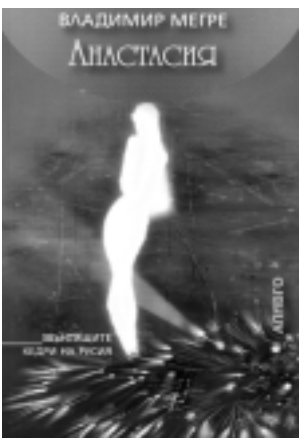
- Анастасия, а маслото от кедров орех по лечебните си свойства по-силно ли е или по-слабо от късметата звънтящ кедър?

- Същото е. Ако орехите се съберат в определено време и с определено отношение към кедъра. Когато той сам ги даде.

- Ти знаеш ли как се прави това?

- Да, знам.
- Ще ми разкажеш ли?
- Добре, ще ти разкажа.

(Слегва)

(Продължение
от миналия брой)

"В него бе животът и животът беше светлината на човеците"

Евангелие от Йоан

Веднъж по моя молба Анастасия ме поведе да видя Звънтящия кедър, за който разказвах нейния дядо и прадыдо. Ние се отдалечихме малко от поляната и аз го видях. Около четиридесетметровото дърво малко се извисяваше над околните. Но главната му отличка беше в това, че короната му сякаш светеше, създавайки край себе си ореол, подобен на този, който рисуват на иконите около ликовите на светците. Този ореол не беше равномерен, той пулсираше. В най-високата точка се образуваше тънък лъч и отиваше в небесната безкрайност. Зрелището омагьосваше и очароваше.

По предложение на

Първите заселници в родово екоселище "Васил Левски" разказват

НАШЕТО ЕЖЕДНЕВИЕ

Константин
СТАМБОЛИЕВ

Един ден жегата ме отвежда до язовира, където се разхлаждам в свежите води, а след това топлото слънце галещо ме изсушава. Яхам колелото и се запътвам да видя другото близко село – Раздел.

Минавам по черен път покрай отсрещния бряг на реката. След малко навлизам в стара смесена гора. Тук е прохладно и се замечтам за времето, когато и моите дървета ще хвърлят дебели сенки като тези. Пътят следва лъкатушенето на Лалковска река. Тук някъде, вляво, трябва да е крепостта Калето, но не успявам да я открия.

Незабелязано пътят се отклонява по гол хълм, успореден на дере. В жегата всичко е притихнало. Стигам селото и една баба любезно ме насочва към магазина. Тъй като се интересувам откъде мога да си купя мед (за да пробвам и тукашния), тя ме праща към чичо Желязко, живеещ до реката. Май го събудих от сладка следобедна дрямка, но той, виждайки интереса ми към пчелите, ми показва кошерите и травните, изолирани със сено. Го-

ворим с него за сланите, за отглеждането на зеленчуци, той разказва за внуците си. В един момент излита рой пчели и една от тях ме бодва по челото. Пчелната отрова е лековита и аз се шегувам, че ще ми помогне да остане свежа мисълта ми. Баба Яна ми дава да натъркам мястото с живовлек.

На тръгване им оставам вестник "Родово имение" за читалището и материали за нашето екоселище за кметлицата Диана. Домакините лю-

безно ме изпращат с един буркан мед, който съм закупил на достъпна цена. Тръгвам доволен от запознанството с новите си приятели.

В магазина, отключен специално за мен, си пазувам хляб и лютеница. В този момент по улицата минава кола?! Движейки се по инерция, спира за момент пред магазина и продължава отново по инерция надолу по склона. Усмивайки се си спомням за автомобилните задръствания по софийски-

те улици и за пропиляното в тях време.

На тръгване от селото с учудване забелязвам широко отворените врати на гараж. Тук никой не краде и не се страхува. Домовете не се заключават.

Връщам се в моето имение по същия път. На едно място в реката забелязвам брод от камъни, подходящи за основите на къщите. В близост до екоселището има посадено жито и ние ще вземем от там бали слама за стените.

Един ден дойде горският Стоян – много добър човек, готов винаги да ни помага в снабдяването с дървен материал и фиданки за засаждане от ясен, дъб, акация и други видове. Съжалява, че не сме се обадили по-рано, за да ни даде останалите незасадени тази година дръвчета. С интерес разглежда нашите мини горски разсадници. На тръгване си обещаваме помощ в опазването и засаждането на дървета в района. Подарявам и на

него два комплекта от нашия вестник "Родово имение" и той си отива усмихнат.

В горското в Елхово съм оставил устава на сдружение "Жив дом", за да работим заедно по залесителни програми.

Пастирите от Славейково Димитър и Слави ни показаха извор, от който блика много сладка вода и сега пием от нея. Живи и здрави да са!

Както и Галя от Търговище (надявам се скоро и тя да стане наша съседка), която занесе проби в лабораторията. Водата е напълно годна за пиене.

На 24 май сме поканени на събор в селото, където всички очакват отдавна обещаната свирня на гайда от Стенли.

А нея може да чуе само тук, в селище "Васил Левски".

С това приключвам, приятели. Благодаря на всички за милите пожелания, за моралната и материална подкрепа! Прегръщам ви и ви напомням – несломим е българският дух! Ще го запазим жив и сега!

ПИСМА НА ЧИТАТЕЛИ

Здравейте грага редакция,

Абонирана съм за вестника ви. Благодаря, че ви има! Аз съм съмшленичка на хората, които искат да живеят природосъобразен живот. Преди 1 година се преместихме в Еленския балкан. Напуснахме голямата шумна град. Тук се възродихме, родихме се отново. Аз съм бивша оперна хористка, певица на 47 години, живея с родителите си, не съм омъжена. Като вегетарианка не можах да намеря подходящ човек за мене и живях сама с Господ в мислите и сърцето си.

Преживях злополука 1988 г. и тук на село се долекувам. Моля ви, чрез вас да намеря съмшленици и приятели, с които да си кореспондирам и да ми дойдат по-късно на гости. Тук е чудно, чисто, тихо, зелено. Моля ви да ми изпратите адреси на хора от Еленския балкан и Велико Търново. Аз имам земя и гора. Тук искам да остана. Нямам приятел, който да ми помага. Написах 15 песни по религиозни текстове. Не знам къде да ги публикувам, ако някой ги иска, да ми се обади.

На село понякога се чувствам самотна, живея с родителите си. Те са на 70 и 73 години. Не

искам да остана сама. Имам болки в глезените, след стари травми от катастрофа. Бих искала да се запозная с много добър човек, който иска да живее в Еленския балкан и да ми помага. Къщата ми е голяма. Земя имам доста и гора. Майка ми ще слага пчели, тя е изкарала пчеларски курс. Няма кой да ни помага. Аз съм много младолика, не съм омъжвана и съм добра. Мога да преподавам пеене постановка на гласа за певци и солфедж. Свирия на пиано. Искам да остана да живея тук. Тук няма мъгли изобщо. Почесто е слънчево. Моля се често на Бога. Имам хубаво котенце и цветя. Искам да намеря добри приятели. Моля ви, публику-

БОГ

*Всяка нощ звездите пали
Бог с мозъца глан добра.
С тих ветрец полята гали,
буди златната зора.*

*Дава здраве, бодрост, сили
на гечицата добри.
Не забравя лекокрили
птички, мравчици дори.*

*Утрото изгрява ведро.
Той му дава светлина.
Бог навред разлял е щедро
мъдрост, хубост, добрина!*

Текст: монахиня ВАЛЕНТИНА
от Калоферския манастир
Музика: Павлина ГОРАНОВА

вайте ми писмото. Мир и радост.

Вече четохме една книга на Мегре за любовта му с Анастасия. Чудесна е!

Бих искала да имам останалите книги, в момента нямам средства да ги купя, защото правим ремонт на къщата ни. Апелирам към хората, които искат да живеят добре, да се връщат на село към природата. Можете да ми публикувате адреса, да ми пишате добри хора. Аз не делея духовните учители, обичам Христос и Кришна, и Буда, и всички и моля, ако някой мисли иначе, да не ми пише.

Моля ви, да обясните какво мисли Анастасия за сънищата. Надявам се да намеря много чисти приятели и приятелки

чрез вас. Ако ми изпратите стари броеве на вестника, ще съм ви благодарна. Още какво мисли Анастасия за зодии и хороскопите? И за ясновидците?

Очаквам отговор на адрес: с. Палици 5083, общ. Елена, област В. Търново, тел. 06152 579

Павлина
ГОРАНОВА

Уважаеми г-н Панчев, много са поводите, които ме карат да Ви напиша това писмо.

Първо, това е самият вестник, от който лъха родолюбие, национализъм и християнски дух, които уважавам.

Второ, искам да Ви поздравя с първото селище от родови именения, за което е допринесъл и вестникът Ви.

Трето, много харесвам стиховете на Никола Гигов и Екатерина Пейчева.

Познавам вестника Ви чрез художника Христо Танев, с който сме добри приятели, и идеята за родовите именения много ни допада, но едва ли ще имаме щастието да живеем такъв живот.

Оставам с пожелания за успех на вестника и на идеята за родови именения.

С уважение:
Йорданка
ДЖЕЛЕПОВА,
Стара Загора

Позиции

*Високи, нравствени позиции
и стръмни, стръмни брегове,
които все остават ничии,
или на нечи Богове.*

*Към тях пътува моята лодка,
че те ме мамят и зоват,
при тях да пусна вечна котва.
Ще ме приеме ли брегът?*

*Едно пътуване е нужно...
Един стремеж към благодат.
Едно уханье теменужено
...и няма връщане назад!*

Манна небесна

*Манна небесна е духовният глад.
Нещо във тебе трепти
скъп и прескъп духовен заряд,
който душата крепи.*

*Глад, а се чувствам нахранен и сит
тръгнал по пътища странни.
Где си, о, миг вълшебен, велик?
Води ме в пътеки потайни!*

*Мисли и чувства се сливат в едно
в мига на духовния глад.
В душата се ражда плодно зърно!
С духовната манна ти си богат!*

Йорданка ДЖЕЛЕПОВА, Стара Загора

БИОЛОГИЧНА АКТИВНОСТ НА ПОЧВАТА

Хартмут ВОГТМАН,
"ЕКОЛОГИЧНО
ГРАДИНАРСТВО"

Оптималната биологична активност на почвата е най-добрата предпоставка за правилния растеж на растенията. Растението може да осъществи, при осигуряването на такива условия, най-добрия избор и пълно усвояване на хранителните вещества. При това съществена роля играе дейността на многобройните живи организми в почвата, участващи в разграждането и изграждането на органичните субстанции в почвата. По този начин те освобождават хранителни вещества, които са на разположение на растенията. Образоването на кухини подпомага достъпа на въздух в почвата и подобрява почвената структура и живота в почвата.

Почвените гъби и бактерии стимулират преработването и разтварянето на на-

миращите се в почвата растителни хранителни вещества, които могат да се усвояват от растенията. Някои бактерии допринасят чрез симбиоза - взаимноизгодно съжителстване на различни организми) с определени растителни видове (напр. с бобовите култури - за непосредственото усвояване на азот от въздуха и използването му на по-късен етап в развитието на растенията. Други бактерии са в състояние да постигнат това независимо от растителните видове. Ос-

вен това те спомагат за разграждането на органичната материя и за обогатяването с минерални хранителни вещества.

Почвените насекоми намираме преди всичко в повърхностния почвен слой, където в топлите годишни времена се размножават много бързо. Многообразието на различните почвени насекоми помага за това да не се допусне превес в броя на някой от видовете, който по този начин да се превърне във вредител. Тук поспециално трябва да се споменат бръмбарите-бегачи и кърлежите.

Червеите населяват предимно горните слоеве на почвата. Към тях спадат преди всичко разни видове дъждовни червеи и нематоди, които често биват обозначавани като вредни, но това се отнася само за някои видове. **Дъждовният червей** заема особено

важно място в биологичното градинарство. От по-дребните видове дъждовни червеи, така наречените "торни червеи", живеят преди всичко в пресния или в отчасти ферментирания органичен материал. Те се размножават много бързо и имат поколение до 350 бр. годишно. Най-големите "земни червеи" обитават и по-дълбоките слоеве на почвата. Те се размножават по-бавно и имат поколение до 35 бр. годишно. **Благодарение на гъстата мрежа от ходове в градинската почва, понякога дълбоки до 3 м, съществено се подобрява циркулацията на водата и въздуха, а по-плътната и по-твърдата почва става отново рохкава.** Дъждовните червеи обичат целогодишната почвообработка, равномерната влажност на почвата и торенето с подаващи се на гниене субстанции.

Може да се различава на това, че в 1 хектар орна или градинска почва има около 600 кг дъждовни червеи. Те произвеждат, по думите на английския учен сър Албърт Хауърд, около 12 до 15 тона екскременти! За около 3 години дъждовните червеи преорават един път изцяло една нива. Изпразнеността на дъждовния червей съдържа хранителни вещества в годна за усвояване от растения форма и с високи концентрации, които са почти единствени по рода си като богата природна даденост. Според различни изследвания, в сравнение със заобикалящата ни природа те съдържат:

5 пъти повече разтворим азот, 7 пъти повече разтворим фосфор, 11 пъти повече разтворим калий, 2 пъти повече магнезий.

Биологично отглежданият продукцията си градинар

разполага със следните възможности за стимулиране на биологичната активност на почвата:

- често мулчиране с подлежащ на раздробяване и лесно гниещ материал (повяхнал тревен откос, полуугнил компост и др.);

- механично обогатяване на почвата с въздух, евентуално добавка на подобряващи структурата материали, като перлит, пясък и др.;

- евентуално инжектиране на почвата с дъждовни червеи, напр. чрез компоста, в който се съдържат дъждовни червеи и техните ларви;

- стимулиране процесите на трансформация в почвата чрез тор с извлек от коприва;

- чести и достатъчни по количество дози компост.

Съдържание на хумус в почвата

Особено важен за плодородието на градинската почва е делът на хумуса в нея. Хумусът е образувалата се при гниенето на растителни и животински организми кафява или черна субстанция в горния слой на почвата. Тя съдържа много въглерод и азот (Приблизително правило: за един процент хумус са налице около 1000 кг азот на хектар!) Добрата орна почва съдържа като правило най-малко 2 процента хумус; в добрата градинска почва може да се съдържа до

6 или повече процента хумус. От една страна, хумусът подобрява водния, въздушния и хранителния баланс на почвата (траен хумус), а от друга страна - снабдява растенията с хранителни вещества (хранителен хумус). Съдържанието на хумус се влияе силно от вида на почвата, нейното поддържане, сеитбооборота и климата.

Повишаване съдържанието на траен хумус в почвата може да се постигне с подаването на по-големи количества **угнил компост, с целогодишно листно то-**

рене и преди всичко с детелина. Това е много важно за почвите, които са бедни на хумус. Въпреки това повишаването на всяка цена на съдържанието на хумус в почвата не е много разумно. Много по-съществено е оптималното оползотворяване на хранителния хумус в почвата. Това ние постигаме с повтарящото се подаване на малки количества ненапълно угнил компост чрез мулчирани пластове - почвено покритие и чрез краткосрочно торене със зелена маса.

Хартмут ВОГТМАН,
"ЕКОЛОГИЧНО
ГРАДИНАРСТВО"

Без почва няма растения, а без растения няма възможност за живот на хора и животни. От около 20 см плодородна почва зависи съществуването на живота върху Земята. Поради това тази тема изпъква на първо място със своето централно значение.

Почвата е изпълненият с живот най-горен слой на земната кора. Тя се е образувала от разрушения от атмосферните влияния каменен слой. Състои се основно от два главни компонента: от **неорганични** (минерални) и от **органични** (растителни и животински) съставки. Освен това в почвата присъствуват въздух и вода.

ПОЧВЕНИ СЛОЕВЕ

При по-близко наблюдение почвата се разкрива пред нас като жив организъм, който се състои от различни наслоени един върху друг пластове. Всеки слой на почвата предлага свои специфични условия за живот на намиращите се там живи организми. Във всяка добра градинска почва гъмжи от насекоми, червеи, почвени гъби и бактерии. В една шепа градинска пръст се съдържат милиарди живи организми.

ПОЧВАТА

Почвената покривка, наричана в гората **постилка**, в природата се състои от органични отпадъци, отложени върху повърхността на земята, като например шума, клонки, игли и др. В зависимост от местоположението тя може да бъде по-тънка или по-дебела до 20 см. Предпазва земята от изсъхване, измръзване, запазва влагата в почвата и др.

Слоят на гниене лежи непосредствено под почвената покривка. Състои се от растителни отлагания, които отчасти са разложени от намиращите се в почвата живи организми. Различни земни животни, гъби и бактерии проявяват особена активност в този слой и предизвикват обогатяване с минерални хранителни вещества, лесно достъпни за растенията.

Хумусният слой, намиращ се под слоя на гниене, като правило обхваща главното кореново пространство (10-30 см почвен слой), който е гъсто прорязан от корени, добре аериран, рохкав и с добра влагоемност. Основно тук става изграждането (запасяването с хранителни вещества) и разграждането (минерализирането) на хумуса в об-

ластта на корените от специални почвени бактерии и гъби. Едновременно с това в този слой, с помощта на съжителстващи в симбиоза с корените на растенията грудкови бактерии, азотобактерии и други микроорганизми се синтезира от въздуха азот, който по-нататък е на разположение на растенията.

Минералният слой се състои от разрушен от атмосферните влияния скален материал и при определени обстоятелства може да достигне дебелина до 50 и повече см. Този слой е всъщност водният резервоар на почвата. Чрез химични, физически и биологични процеси се освобождават специфични за почвата хранителни вещества и се образуват също така минерални съставки. С напредване в дълбочина активността на минералния слой все повече намалява.

Материнската скала е неразрушена от атмосферните влияния, но представлява въпреки това един значителен запас от хранителни вещества, които са на разположение след време. Състои се предимно от силиций и алуминий и в зависимост от скалния вид в него се съдържат допълнително калций, магнезий, калий, фосфор и разбира се, много минерали.

МИСИЯТА НА БЪЛГАРИЯ

От стр. 1

Родовото имение е една чудесна конкретизация, но аз искам да вдигна летвата и да кажа, че трябва да разберем, че нашето най-голямо Родово имение е родината ни България. Като вдигнем нивото на този най-общ проблем, ще погледнем на страната си като на Родово имение, което принадлежи на всички нас, и в него ние ще си помагаме.

Нека да обърнем погледа си към древността, нека да възстановим истината, че България има история не хиляда триста и няколко години, а история десетки хиляди години и многото царски империи, които са създавани от българите, имат една обща характеристика и носител. Това са първите държави на закона, на реда, на сътрудничеството, на защита на слабите, на справедливостта, равна за управляващите и за управляваните, - ето това трябва да имаме пред-

вид, че е била България.

Всъщност идеята за Родово имение иска да възстанови тази България, да я повдигне на съвременен етап; нещо повече - трябва да се разбере, че това е решението на проблемите днес на България и на цивилизацията. Кризата, в която се намираме, е израз именно на отбягването и отстъплението от принципите на Родовото имение.

Говорейки по този начин за България, искам да изясня, че назря времето да възстановим или да формулираме ясно и дефинитивно принципите на Родовото имение в неговия тесен смисъл, както е във вестника, но и принципите на българската национална идея, която трябва да бъде върхът на движението, която да даде посока и светлина, и от нея вече надолу всичко да просветва. Българска национална идея, в която основа е сътрудничеството и взаимопомощта, трябва да се очертае ясно.

Мисията на България пред света е да издигне тия принципи на световно ниво, да посочи, че цивилизацията е болна, че се намира в тотална, ужасяваща криза, идваща от неспазването на принципите на Родовото имение, на сътрудничеството и взаимопомощта. Когато цивилизацията разбере, че това е нейната диагноза, от това ще последва директно лекуването.

Аз казвам в моята книга че, това е мисията на България - да кажем на света за него-

вото заболяване, да дадем пример за лечението. Първата стъпка в това направление е именно идеята за Родово имение, но ние трябва да я разширим до национално Родово имение и до световно такова. Цивилизацията на Земята е една. Ето, разбирате ли в какъв контекст аз виждам нещата?

За да решиш един конкретен проблем, какъвто и да е той - личностен, на организация или партия, задължително преди това трябва да решиш общия

проблем, от който той си зависи. А нашият общ проблем е България, а пък на нея общият проблем е цивилизацията.

Въпрос: Как виждате самата роля на Родовите именения в бъдещето на България?

Отговор: Ужасната екологична криза, в която се намираме, замърсяването на природата, проблемът за оцеляването и за прехраната на огромно количество хора води до едно от най-ефективните решения - Родови именения. Това е минимумът и той е ефективният минимум, който може да позволи прехрана, оцеляване, спокойствие и сигурност на хората.

В този смисъл процесът вече тече, все повече хора, които имат условия, се връщат към природата, гледат си двора, земята и къщата, гледат да е правилен физическият им живот и тогава могат да решават и всички други въпроси.

В този смисъл трябва все по-мощно излизане по телевизията, за да се пропагандира идеята като пълно практическа и очевидно полезна.

В идеята за РИ е заложена идея и за спасението на големите градове, но аз вдигам летвата по-нагоре и твърдя, че това е проблем и за всички народи, нации и цивилизации.

Въпрос: Как виждате бъдещето на България в перспектива след години?

Отговор: Пред нас има един спектър от възможности. Едната възможност е да продължим да вървим по пътя, който сме поели и който е път към нищото - разпадане на българския дух, намаляване на българския етнос, т.е. стопяване на България и перспективата тя да остане само историческо понятие, а след време и то да изчезне. Това е единият път, по който сега ние вървим. Вторият път е да формулираме ясно нашата национална идея, което аз съм направил и която идея ние ще обсъдим и усъвършенстваме. Този път е и българската мисия - да покажем как се лекува болестта на цивилизацията и да започнем да променяме политиката в България в посока на лечението на нашата болест. Болестта се състои в егоизъм, неправилни ценности,

объркана ценностна система. Да, това е нашата мисия и сега, и за в бъдеще - и тогава България ще се гордее, че е продължила древната си мисия, която е имала и изпълнявала в културата на Европа и света.

Запознайте се с проекта ми за Конституция, може да вземете от там, каквото искате. Той е пълен с идеи, плод на анализи и проучвания.

Въпрос: А как мислите, дали от влизането в Европейския съюз, България ще загуби, или ще спечели?

Отговор: В една от моите книги, които ви подарих, има малък пасаж, точка: "България на Балканите и в Европа. И каква Европа?" В този материал казвам така: "Европа е съюз на егоистични и лицемерни държави, лицемерни до ента степен. Ние нямаме място в такава Европа. Тоест, ако влезем сега в нея, ще станем задния двор на Европа, тя ще използва интелектуалния и природния ни потенциал, които имаме, както и други ресурси и съкровища в българските земи, а българският етнос ще се стопява и България ще угасне. Аз съм против такава Европа!"

Въпрос: Оказва се, че идеите за изграждане на родови именения, както и процесът на създаване на родови партии преминават вече границите от Източна Европа и намират почва и на Запад. На какво се дължи това масово тяхно разпространение?

Отговор: В Западния свят страните вече са в безизходица. Те усещат своята духовна криза и потъване. Затова търсят изход и тези идеи намират почва и там. Мислите ли, че хората не усещат опасността, в която са? Усещат, разбират се, само че не така масово. Все още имат материално благополучие, то ги крепи и залъгва, но това е временно. В световен мащаб тъй наречената средната класа се стопява. Богатите по цял свят стават все по-богати и по-малко, а бедните се увеличават. Средната класа изчезва. Все повече хора ще се обръщат към еколицата и към екологичния начин на живот.

Техническият прогрес и материалното не могат да им дадат духовно удовлетворение.

ЮНИ 2006 БИОДИНАМИЧЕН КАЛЕНДАР

Дата	Ден	Луна пред	Елемент Импулс		Растителен орган Под въздействие		Бележки	Лунен ден
1	Ч	♋	вода	топлина	Лист до 23.00	Плод от 24.00	Н.Л. ☾ В.С.	6
2	П	♋	топлина		Плод		☉ → ♋	7
3	С	♋	топлина		Плод			8
4	Н	♌	топлина	земя	Плод до 21.00	Корен от 22.00		9
5	Пн	♌	земя		Корен			10
6	Вт	♌	земя		Корен			11
7	Ср	♌	земя		Корен			12
8	Ч	♌	земя	светлина	Корен до 16.00	Цвят от 17.00		13
9	П	♌	светлина		Цвят			14
10	С	♍	вода		Лист до 14.00	Корен от 15.00		15
11	Н	♍	вода		Лист		В.Л. В.С край 02ч	16
12	Пн	♍	вода	топлина	Лист до 09.00	Плод от 10.00	☾	16
13	Вт	♍	топлина		Плод			17
14	Ср	♍	топлина	земя	Плод до 13.00	Корен от 14.00		18
15	Ч	♍	земя		Корен			19
16	П	♎	-----	-----	-----	-----	Не се работи	20
17	С	♎	светлина		Цвят			21
18	Н	♎	светлина	вода	Цвят до 06.00	Лист от 07.00		22
19	Пн	♎	вода		Лист			23
20	Вт	♎	вода	топлина	Лист до 23.00	Плод от 24.00		24
21	Ср	♎	топлина		Плод			25
22	Ч	♎	топлина	земя	Плод до 17.00	Корен от 18.00	☉ → ♎	26
23	П	♎	земя		Корен			27
24	С	♎	земя	-----	-----	-----	Не се работи	28
25	Н	♏	земя	светлина	Корен до 09.00	Цвят от 10.00	Н.Л. В.С Начало 14ч	29/1
26	Пн	♏	светлина		Цвят		☾	2
27	Вт	♏	светлина	вода	Цвят до 14.00	Лист от 15.00		3
28	Ср	♏	вода		Лист			4
29	Ч	♏	вода	топлина	Лист до 07.00	Плод от 08.00		5
30	П	♏	топлина		Плод			6

Димитър Стоянов – биодинамичен фермер - Бачково

От стр. 1

Защото дървото е не само една украса между каменните редове, но и осъществява по-добро поведение срещу сеизмичните сили и намалява изкълчвателната височина на зидарията. Дървото също има душа, то, също като камък, говори. Многобройните знайни и незнайни майстори с резец изработват истински приказки от дърво, в които са вплетени най-древните символи. Няма българска възрожденска къща, от тавана на която да не грее СЛЪНЦЕТО - онзи 7/8 такт, закодиран в българската музика, вечност и плодородие, самият живот. И няма дърворезбен олтар в българските църкви, където да не извира ластари лозница, да не се усмихват цветя и птици.

Това не е просто част от прекрасната българска природа, райската градина, отделяща земния свят от небесния, но и заклинание и послание от най-дълбока древност.

„Ако някой селянин, човек беден и странен, като пристигне отдалеч към крепостните стени на княжеския двор, и като ги види, изпитва удивление. И като пристъпи към вратите, той се чува и разпитва. А като влезе вътре, вижда от двете си страни сгради, украсени с камък и дърво и изписани. И като влезе по-нататък в двора и види високите палати и църквите, прекомерно украсени с камък, дърво и краски, а отвътре - с мрамор и мед, със сребро и злато, не знае на какво да ги оприличи, защото в своята земя не е виждал друго, освен бедни сламени хижи - та им се чува там, като да си е загубил ум... И ако някой го попита, когато се завърне в своята земя, какво е видял там - той ще каже, че не знае как да го разкаже. Само със своите очи видяхме как да се чудите както подобава на тази красота.“ (Йоан Екзарх, „Шестоднев“, начало на VI слово)

От историческите сведения е известно, че още при създаването на славянобългарската държава като продължение на многого български държави през хилядолетията съществуване на българския народ, българинът е носел в себе си традицията да изгражда своите къщи от дърво и камък и да ги украсява с най-различни дърворезбени символи: кръстечка спирали, звездички, змиеобразни фигури. Чувството за красота, за естетика, за заобикалящата среда, е съпътствало българите от най-дълбока древност. Дворците, църквите и къщите на Първата и Втората Дунавска Българска държава са били ху-

дожествено обработени с каменна пластика, мозайки, керамика, дърворезба. Търновските и несебърските средновековни църкви са обогатени с цветна и пластична керамична украса и стенописи. Задълбочено изследване на тази материя като традиция и изкуство прави проф. арх. Стефан Стамов.

Архитектурните пространства на Бачковската трапезария (1643 г.), Бачковската костница (XI-XII в.), Боянската църква (1259 г.), скалните църкви в Иваново (XIV в.), църквите в Земен и Беренде (IV в.), са изпълнени с портретна и декоративна художествена стенопис, в която още през XIII век се пренебрегват средновековните канони и започват да се демонстрират първите прояви на реалистичното изкуство в България. В параклиса на Хрелювата кула в Рилския манастир (1335 г.) и трона на севаст Хрелю се срещат художествени дърворезби, които показват, че това изкуство е било познато далеч преди Възраждането.

Османското нашествие на Балканите и опустошаването на България през XIV век задържа за дълго развитието на архитектурата и изкуството. Но богатите традиции и вроденото чувство у българина към красотата не са били прекъснати през годините на робството. Нещо повече: въпреки непрестанните опустошавания и разру-

шения нашите прадеди, опирайки се на древните си познания и намирайки опорни точки в традициите, малко по малко са успявали не само да възстановят великолепието, но и по този начин те да асимилират поробителите. Художествени традиции продължават да съществуват независимо от налаганите забрани и скрито от погледа на поробителя. Още в края на XVII век и през целия XVIII век в някои селища като Жеравна, Котел, Копривщица, Тетевен, Троян, Самоков, Банско, Арбанаси и други се изграждат жилища, украсени с резба, фризове, розети. С резби се обработват челната дъска на огнището, колонките, парапетите, гредите на възрожденската къща. За огромно наше съжаление, по времето на петвековния геноцид над българския народ не бяха пощадени и ненадминатите образци на древната българска великолепна архитектура, унищожавани с подобраваща злонамереност и в масови мащаби. Ще спомена само, че един великолепен Тетевен, една приказка от камък и дърво и 16000 жители, през 1801 г. е изпелен от кърджалийските орди. За сравнение - София тогава е била едва 3000 души. Да не говорим за един златен Троян, който през 1877 г. е предаден на огън и сеч от редовна турска армия и ба-

шибозук; само можем да си го представяме, когато влезем в етнографския музей в центъра на града и почувстваме по не малко от разтърсващата красота и хубост на неговите сгради, но само

чрез макети и единици останали или реставрирани къщи. Да не забравяме и великолепия възрожденски Свиленград с неговите 700 къщи, много дюкяни и мостове, всички те изключителни архитектурни образци, изцяло унищожени и опожарени през не толкова далечната 1913 г.

В края на XVI и началото на XVII век в границите на Османската империя протичат процеси, които характеризират едно прогресивно икономическо развитие. В

средите на българското население започват да се развиват занаятите и търговията. Силен тласък получава овцевъдството и производството на вълна, с която населението търгува по пазарите на империята. Възраждат се стари занаяти. Произвеждат се шащи, гайтани, аби. В много балкански селища като Котел, Жеравна, Копривщица, Панагюрище с развито овцевъдство и производство на вълна още през XVII-XVIII в. започват да се строят сгради, които отговарят на новите потребности. В къщите, където се тъкат

шащи, аби и гайтани, се изграждат големи чардаци. Забогателите български като знак на повишено благосъстояние и самочувствие започват да украсяват къщите си с дърворезби и рисунки както в древността. Много от тези къщи се превръщат в забележителни, не, във възхитителни образци на архитектурата и изобразителното изкуство. В тези нови възрожденски селища или български квартали в старите градове се проявява не само приемствеността на народната ни архитектура и изкуство, но в

Българските майки

Българските майки не само изпращали чадата си срещу поробителите - те сами вземат участие в свещената борба за свобода, често са с оръжие в ръка и тук примерите са много.

Нанка Стойкова - Търпанка, сестра на Георги Раковски, съучастна на неговото велико дело, е готова с риск за живота си да му помага и става негова ярна ятчка. Същата изгонва от града гръцкия духовник, пак тя застава срещу поп Костадин, когато той чете евангелието на гръцки език. Хваща го за брадата и разтърсвайки, го пита: „Не ще зачиташ езика ни, а?“ Тя е тази, която по-късно взема от църквата три тенекии въсък, в които потопява ризите на четниците на Хаджи Димитър и Стефан Караджа, за да не пропускат вода и пазят от вятър.

Голяма заслуга има и Тодора Бакарджијева. Тя пренася „Устава на революционния комитет“, сабята, пушката и униформата на Васил Левски на българска земя. В смелата акция участват още Наталия Каравелова, баба Тонка и дъщеря й Петрана.

Как да отминем делата на ония чудни българки, които сами водят дружини, хайдутуват наравно с мъжете? Това са Сирма и Бойка, Каймак Стояна, Гуга, Рада, Драганка, Боряна, Тодорка, Грозданка...

Румяна войвода!

„Български майки“

Друг такъв пример и между мъжете рядко се среща. Коя е тя? Оставила дом и дете на четири години, хваща планината. Там събира дружина и става воевода. От нея треперят каймаки и бюлюкбашии. Тя очисти Осоговската планина от всички харамии и разбойници и по нейно време народът си отдъхва от тиранията. Затова я наричат „Горската царица“.

Най-напред в боя са знаменосците, защото каква борба е тази, ако бойно знаме не се развява над главите на юнаците и не ги зове към подвиг? Първа между тях е Райна Попгеоргиева, която остава за поколенията като Райна Княгиня.

От паметта на никого няма да избледнее картината на онзи невероятен за времето си въстанически парад в Панагюрище, на който

младата учителка застава начело, възседнала бял кон и развява ушитото от нея знаме. По-късно тя ще бъде в позицията под Балабановата курия, за да помага на сражаващите се въстаници. Ще види да посичат с ятаган баща й. Сама ще изпита ужасите на турския затвор. Ще се опитат да я потурчат, но тя няма да отстъпи пред мъченията и гордо ще заяви на пашата, че е ушила знамето от национално чувство и ще викне „Щетете ме колете, щетете ме бесете - аз уших байряка, аз му турих знака „Свобода или смърт!“

Достоинство е мястото в борбата за свобода и на Петрана Обретенова, дъщеря на баба Тонка. Тя ушива две знамена.

Баба Неделя и дъщеря й Станислава от Солун, също ушиват две знамена.

ВЕЛИКОЛЕПИЕ И НЕПОВТОРИМОСТ

тях се откриват примери, които с високите си художествени постижения надминават своето време. Майсторите - строители и художници от Тревненско, Дряновско, Габровско, Брациговско, Самоковско, Банско, Дебърско и др. създават образци, които се отличават със своята народностност и самобитност и характеризират самостоятелни школи на архитектурата с висока художествена стойност. Тези сгради, според новия вкус, показват икономическото положение на техните стопани: така например в Жеравна прустът на къщата, който до това време е имал стопанско предназначение, се превръща в богато украсен салон, където стопанинът е провеждал приятелски и делови разговори. Салонът в затворената градска къща, който до тогава е служел за създаване на функционална връзка с останалите стаи, към средата на XIX век се превръща в най-представителното помещение с богата художествена обработка. В някои от тези къщи в дъното на салона се изграждат специални подиуми-платформи в ниша, които служат като

естрада за музикални изпълнения. Представителните помещения на салоните и гостните стаи се изпълват с дърворезба, стенописи и декоративни елементи. Миндерите се покриват с тъкани платове, прозорците с плюшени завеси, подовите - с черги и килими. Изграждат се огнища, полици, камини по подобие на тези в ранновъзрожденската къща, но с по-богат художествен детайл. Мансофите се

оформят с колонки с резбовани капители, парпетите - с профилирани или струговани пръчки, капачите на прозорците са с апликации в геометрични композиции. Етажите, както в древността, се изнасят във вид на еркери и конструктивно се поддържат от богато профилирани конзоли. Интериорите се изпълват с декоративни и пейзажни сюжети. Всичко това не седи просто като украса или

фантастични пейзажи, вази с цветя, образи на животни и хора. Голямо внимание се отделя на таваните и тяхната художествена обработка, защото майсторът се стреми чрез тях да извиси пространството на малките помещения, да получи повече въздушност, а в центъра да постави стилизираното СЛЪНЦЕ - символ на новите идеи за прогрес и свобода на духа. **Художественият ефект, търсен при изграждането на възрожденската къща, е продължение на стари традиции, чиито корени трябва да търсим в далечното минало.** Преди да се появи изобразителното изкуство в синтез с архитектурата, на-

в е н о т о оформлението на къщата е било подхранвано и от прочутото гостоприемство на българина. Когато се влезе в тогавашна българска къща се вижда, че с най-голямо внимание се обзавежда гостната стая - тя се превръща в художествен център благодарение на средствата на архитектурата и изобразителното изкуство, както и на художествените вкусове на стопанката, на нейната вродена дарба да обзавежда интериора с изработените от нея предмети на бита: черги, килими, китеници, пердетата, покривки, възглавници и т.н.

Очевидно през Възраждането българинът е имал вродено чувство за естетическото в заобикалящата го свят.

Колоритът и съчетанието на природните и изкуствени елементи на жизнената среда са били заложени в бита и същността му. Българското достолепие, изразено чрез възрожденските къщи, е още един повод да се гордеем с българската си неповторимост. За-

като чужд елемент в общата композиция - в цялостната обработка на къщата се чувства единството между архитектурата, изобразителното изкуство и космическата фантазия, изразена чрез великолепните резби на българските майстори. Откритите чардаци и затворените салони стават център не само за жилищната комуникация, но и място за обществена дейност и представителност на къщата. Ето защо през Възраждането те са с богата художествена украса. Интериорите се допълват с дърворезби, апликации от дърво и стенописи. По стените, таваните и холкерите се появяват геометрични композиции, цветни и листни стилизации, медальони, декорации,

родният майстор е постигал художествен ефект чрез умелото съчетаване на своите градежи с природната среда и чрез различни комбинации на строителни материали. С не по-малка сила за постигане на художествения ефект са използвани неотменните конструктивни елементи като колони, парпети, стрехи, еркери, които в своя детайл носят художествен заряд. По естествен път за естетическата стойност на възрожденската къща допринасят и цветните градинки пред нея: от наредените на чардака, по прозорците и даже в стаите саксии с цветя (здравец, босилек, мушката) до лозницата, трендафила и чешмира в двора. Своето значение имат и разнообразните елементи на вътрешното обзавеждане. Художест-

щото чрез тях говорят многовековни традиции, съхранили по различен начин вярвания, спомени, мечти. Защото много е написано, много още ще се пише за тази магия, наречена **ЕДИНСТВО** между природа и архитектура, камък и дърво, резби и писани стени и тавани, магията, наречена **ВЕЛИКОЛЕПИЕ И НЕПОВТОРИМОСТ**.

Думите никога няма да бъдат достатъчни и времето никога няма да стига, и винаги ще има неоткрити и неизследвани светове в Космоса на българската възрожденска къща.

В изложението си се опитам само да загатна за някои от страните на този Космос. Опитам се да докосна струните на най-дълбоките и съкровени чувства, като предизвикам възхищението

ви пред едно от многото неща, които сме дали на света. **Нека това бъде една провокация, чрез която искам да насочам вашето внимание към безценното богатство, което все още притежаваме, но губим по малко и постепенно поради недооценката, безхаберията и безотговорността.**

Юнашки

По поръчка на Панайот Волов, Мария Ганева от Карлово подготвя за въстанието две знамена.

Гана Стоилова, наречена "Клисурската знаменоска" със свои средства купува материали за знаме, а после се сражава в местността Зли дол, облечена във въстанически дрехи.

Знамето на Габровската чета е направено от Мария Рускова и ученичките от девическия пансион.

Много български жени проявяват твърдост и решителност в най-критичните часове на Априлското въстание. Елена Грънчарова от Горна Оряховица повежда съгражданките

към войските на Реуф паша, за да заявят пред него своята решителност и протест. Към хвърковатата чета на Бенковски от Белово се присъединява деветнадесетгодишната Нонка Овчарова. В бой с враговете загива Мария Тричкова. Тя отхвърля молбата на мъжа си да потърси спасение и остава при него да му пълни пищовите. Когато башибозуците стигат до тях, им хвърля в очите лют червен пипер и ги ослепява. Ангелина Божана с брадва се отбранява и напада и погубва няколко черкези. Ана Козинарева от Клисура, за да спаси четирите си деца от поругаване, ги хвърля в кладенеца и сама ги последва. Ст. Драгановска от Ново село с пушка в ръка заедно с другите въстаници застава срещу настъпващия башибозук и не престава да стреля, докато съседяните й не се скрият в гората. В църквата на Перушица една огнена жена с пушка в ръка предупреждава: "Кой е

българин, той не се предава! Който се предава, ще стрелям срещу него!"

Когато става дума за жени героини в епохата на националноосвободителната борба, първата наша мисъл се отправя към една скромна, необхватна и велика българка - баба Тонка.

С богата душа и състрадателно сърце тя помага с храна и лекарства на унгарските революционери-емигранти. Със завидна твърдост повежда на бунт жените на Русе срещу гръцкия владика. Как да намерим думи да изразим своето възхищение от думите й: "Четирима сина загубих! Но още четирима да имах, пак ще ги накарам да носят българското знаме със същия лев!" Това е нечовешки подвиг, белязан с най-драгоценната от възможните жертви - рожбите. Нечовешки или много човешки е нейният подвиг? Или може би свръчовешки?

Не една твърдина на Българския дух смайва враговете през време на робството.

Трябва да се възхитим и да им отдадем безкрайната си почит и благодарност, защото те са изключителни български жени, съзнавали че в свободното ни Отечество ще бъдат равни и достойни българки.

Тези наши горди и безстрашни български майки юнашки!

Екатерина СТАЕВА, Велинград

ДУХОВНОТО ЛЕЧЕНИЕ НА БЪЛГАРИТЕ

инж. Васил
КАНИНСКОВ

1. УВОД

1.2. ПОСТАВЯНЕ НА НЕУДАЧНО- УДАЧНИ ВЪПРОСИ

Едва ли има на няко- го от читателите, да не са направили впечатление все по-често предлаганите и на книжния пазар и в по-сериозните научни издания едни идеи относно болестите и тяхното лекуване. Предлагат ни се от една страна убедителни доказателства, че във физическото ни тяло има съставки, които са с нематериален произход - човек започна да придобива правото в последните години да притежава и... душа.

От друга страна се дават убедителни доказателства, че е възможно лечението на "нелечимите" от официалната медицина тежки заболявания. Най-често тези заболявания са, така да се каже, "бич" за съвременното общество. Все по-натрапчиво се установява една тенденция за лечение на множеството нелечими заболявания с нетрадиционни методи и от личности, които нямат твърде големи титли пред собствените си и фамилни имена. **Всъщност наличието на това явление, нека го наречем "нетрадиционно лечение", все си е съпътствало, скромно и почти невзрачно, човешкия живот във вековете. Дори авторът на тези редове стига често при своите изследвания на този феномен и до усещанията, че т.нар. "нетрадиционно лечение" си е точно традиционното, а другият, уж официален вид лечение, е изменило на своето призвание. Последното твърдение звучи малко парадоксално, но сигурно в следващите редове ще имаме пълно основание да го докажем.**

Някой от вас, уважаеми читатели, независимо от степените познание, задавал ли си е следния

въпрос: Защо най-развитите в древността цивилизации не са оставили никакви документи или какъвто и да е знак, че са познавали в пълнота анатомията и физиологията на човешкото тяло посредством един прост метод, наречен - дисекция или по-точно рязане на труповете? Тези същите цивилизации са построили величави архитектурни обекти по учудващо точни данни, използвайки знания на многообхватните научни клонове, които днешната наука скоро е открила или едва сега открива. И в същото време да не са се интересували от трупната анатомията на човешкото тяло? - **Нещо явно не е в ред.** Не че тогава не са съществували лекари - дори напротив - и тези лекари са лекували доста успешно. Но защо археолозите не намират тук-там я някой издълбан в камъка бъбрек, я издялано сърце, я изчукана на плоча кръвоносна система? Или поне от древен Египет върху папирус би трябвало да се запазят рисунки на органи от дисекция на физическо човешко тяло. Нищо подобно не е открито, за разлика от многоготомните анатомични атласи, с които се гордее сегашната академична медицинска обществена. Само в "древен Египет" са открити и предтоят да се откриват още документи, по които се съди, че е била изключително добре развита т.нар. ирисова диагностика. Всъщност, кога е започнал процесът на детайлно изучаване на органи и системи от физическото ни тяло? Веднага историкът или интелектуално извисеният медик ще ни посочи ренесансови личности от VII-VIII век, които скришом от Светата църква са правили дисекции - преди 200-250 години. А материалите за този вид занимание често е имало в изобилие, при чумни и друг вид епидемии. Най-добрите помагала обаче за медиците се изготвят през периодите на двете световни войни - и осо-

*Акад. инженер-химик
Никола Хлебаров -
създател на над 780
вида лечебни билкови
тинктури с търговско
наименование
"Еликсир", автор на
книгата "Чудодейните
еликсири" и съавтор с
проф. д-р. Димитър
Цветков и др. на
книгата
"Профилактичен и
лечебен ефект на
българския препарат
"Еликсир 361" в
условията на
вибровъздействие"*

бено през Втората. Става въпрос за периода 1939-1945 година, но най-вече непосредствено след 1945. Сегашните добре оформени и подредени анатомични атласи и помагала от немски или руски автори са не надминати в своите подробности и съвършенство, често благодарение на този вид изобилни материали.

Все пак - ще възникне въпросът - не трябва ли да се изучава човешкото тяло, неговия строеж, органи, системи и т.н.? Има ли друг начин за изучаване на нашите анатомични подробности освен този - да се режат, скицират и снимат разфасовани? Съвсем явно е, че съвременната медицина - ще отговорим ние - няма желание и за друг вид или начин за изучаване на човешкото тяло. И по тази си нейна утвърдена материалистическа твърдоглавост тя се е превърнала не в наука на живите системи, органи и тела, а в една трупна наука. Да, трупна наука, потопена във формалин и то все на части от човешкото тяло в патологичен вид - по-точно в отклонение от действителните форми, големина и функционално взаимодействие. Може ли поне един медик да се похва-

ли с факта, че е изучавал човешкото физическо тяло в неговото съвършенство, пълноценно функциониране и в оптимално протичащите жизнено-поддържащи процеси? Веднага можем да отговорим - няма такъв медик! Не само че няма да се намери такъв медик, но пред погледа на всеки един от тях, благодарение на "съвременния" начин на усвояване на знанията, постоянно стои една леща. Леща, която непрекъснато безотказно пречупва образите на пациентите му и все ги поставя по инерция в патологични отклонения. Някой от медиците да има нещо против тези "наивни" наши съждения? И - продължаваме въпросите си ние - няма лекарят, който ще коригира състоянието ни към нормалното, няма и елементарната представа какво значи нормално състояние, никога не го е виждал, нито изучавал, как ще постигне тази си цел? Цел, състояща се в правилно, безпроблемно и синхронно съгласувано и ритмично действие на всичките ни системи и органи от физическите ни тела. Явно, не може да я постигне! **А има ли медик, който да е запознат с основните въпроси, че физическо-**

то тяло, неговите органи и системи са проекция от по-високо измеримите, други човешки тела и полета от Семи-ра?

И понеже сме поели пътя на питащи, ще си зададем и едни други въпроси. Може ли съвременният медик да работи и с другите ни тела? Може ли да вижда нашата аура? Все пак последните (не са чак толкова последни, от преди 20-25 години - б.авт.) изследвания в тази насока говорят красноречиво за наличието и на други наши тела, освен физическото ни и за една постоянно присъстваща обвивка около физическото ни тяло, наречена аура, и за още една съставка, наречена Душа. На тези други тела, на душата ни правени ли са разрези? Има ли учебни помагала, от които да се прочете за тях нещо? С какви медикаментозни средства може да им се въздейства? Могат ли да се пипнат? От състоянието им зависи ли състоянието на физическото ни тяло?... Тук вече започнахме да ставаме неудобни с нашите питання. Едва ли ще получим официални отговори на тези въпроси, нито пък ще ни бъде обърнато някакво внимание. **Но най-инте-**

ресното в тази ситуация на необръщане на внимание е следното: тези, които са против т.нар. от тях нетрадиционна медицина и шарлатанство с най-голямо старание и доверие са се лекували и поддържали своите жизнени функции именно при личностите, практикуващи този занаят. И така ти, уважаеми, без пост и власт-имане, ще се лекуваш със широкоспектърни антибиотици, с инжекции (3-4 серии по 10 бр.), ще те резнат тук-там, къде по-дълбоко, къде по-плитко - само се моли да няма разсейки. Ще продължат до безкрай да ти сменят лекарствата с все по-скъпи и по-неефикасни, моли се също да не те подложат на ядрено-резонансна или химико-лъчева терапия, защото ще те опърлят и ще замиришеш целият на развалено яйце. Казано по народно му - запъртък. Бъди сигурен, уважаеми страдалец, че никъде в болничните коридори и кабинети няма да срещнеш сянката на личността с власт-имането. Тя, мога да те уверя на 101%, се лекува "по бабешки" при лечители или както е модерно да се наричат напоследък, "екстра-сенси". Малко прилича на Екстра-Нина, но няма нищо.

Нека прекъснем с навърляните мисли до тук и се опитаме все пак да дадем един правилен отговор на интересуваш всичките нас въпрос: **Защо ги има и продължават да съществуват болестите? Отговорът е даден не къде да е, а в България на 07.01.1923 г.: "Питат: Защо са болестите в света? - Те са възпитателно средство. Чрез тях невидимият свят изправя хората. Ако съвременните лекари съзнаваха това, те трябваше да учат своите пациенти как да живеят. Не е достатъчно да пипнеш само пулса на болния и да му дадеш някакво лекарство.**

На стр. 11

Рецепти за природно лечение на Петър Дънов

РАЗШИРЕНИ ВЕНИ

1. Приготвя се отвара от дъбови кори. Дъбовите кори се поставят да врат, дотогава, докато водата стане кафяво-червена. Дъбовите кори да бъдат от вида "Бяло мишле" при дъба. Вземете плътни чорапи, намокрете ги в отвара, обуйте ги докато са мокри и ги бинтовайте плътно.

2. При разширени вени, болният да

употребява лимони. Да изяжда по 1 лимон на ден.

3. Правете всяка сутрин гимнастически упражнения и масажи.

4. А също и всяка сутрин правете слънчеви бани и упражнения за дълбоко дишане.

5. Всяка вечер измивайте краката с топла вода, а през вечер, измивайте слабините

Бейнса Дуно

ЗНАМЕНИТИ ВЕГЕТАРИАНЦИ

РЕЙЧЪЛ КАРСЪН (Rachel Carson, 1907 - 1964) - американска биоложка:

Докато нямаме куража да признаем жестокостта такава, каквато е, независимо дали нейната жертва е човек или животно, ние не може да очакваме нещата в света да бъдат по-добри, отколкото са сега. Ние не можем да имаме мир сред хора, чиито сърца изпитват удоволствие в убиването на живи същества. Чрез всеки акт, който възхвалява или дори толерира такава безумно наслаждение на убийство, ние спираме прогреса на човечеството.

РИВЪР ФИНИКС (River Phoenix, 1970) - американски киноактьор:

Когато бях достатъчно голям да разбера, че месото е било добито с убийство, аз го приех като неуместен начин за използване на нашата мощ да хванем по-слабо същество и да го осакатим. То е подобно на начина, по който хулиганите биха тормозили по-малките деца в училище.

Животните не могат наистина (словесно) да изкажат своето мнение. Ние смятаме, че сякаш можем да се изкажем от тяхно име.

ПИТЪР СИНГЕР (Peter Singer, 1946) - австралийски философ:

Фабриците за убиване и разфасоване на животни са още едно доказателство за това, че степента на нашите технически възможности е нараснала повече, отколкото нашите морални възможности.

Като правило, горският разсадник (например разсадник на горско стопанство или специализиран разсадник, отглеждащ посадъчен материал за озеленяване) се състои от две отделения - посевно, в което отглеждат семенни фиданки, и друго наречено школа, в което се отглеждат пресадедни фиданки. В някои случаи - например, ако горското използва за посадки само семенни фиданки - другото отделение може дори да го няма.

Обикновено отглеждането на семенни фиданки включва в себе си и подготовка на семената за посев (семената на някои дървесни видове без специална подготовка не покълват изобщо или имат много слаба кълняемост), подготовка на почвата, посев на семената, плевене, разреждане, подхранване, при необходимост - поливане и накрая правилно и своевременно изкопаване преди пресаждането. Грешки на всеки от тези етапи могат да до-

ведат до плачевен резултат, даже и в този случай, ако всички останали етапи на работата са изпълнени безупречно. Не е възможно да се каже кой от тези етапи е най-важен, всички те са еднакво важни и успехът зависи от всеки от тях.

Ако се използват неподготвени по правилния начин семена на някои дървесни видове, то те просто няма да покълнат (например семената на липата, събрани през есента, съхранявани при стайна температура и посетни пролетта, в първата

година няма да покълнат). Ако почвата не бъде в достатъчно висока степен почистена от коренищата на плевели, практически ще бъде невъзможно да се осигури качествено плевене и покълналите семена, особено на светлолюбивите дърве-

та, с голяма вероятност ще загинат. Това също ще стане, ако плевенето се извършва несвоевременно. Ако посевът бъде направен на прекалено голяма дълбочина или прекалено нагъсто, кълновете могат да се получат много редки или много слаби.

Недостатъкът на минералното хранене, особено на бедни (например пясъчливи) почви е способен да доведе до това, че семенните фиданки ще станат прекалено малки, а в някои случаи няма да могат да преживеят първата зима; за да се избегне това, на бедните почви трябва да се извърши правилно наторяване.

Младите фиданки са по-чувствителни към засушаванията, отколкото възрастните дървета - техните неголеми корени не позволяват да се засмуква вода от дълбоките и обикновено по-влажни хоризонти на почвата.

Следва също така да

се отбележи, че младите фиданки на много дървесни видове са особено уязвими на различни болести и вредители, най-често в първите седмици и месеци от живота си.

Отглеждането на семенни фиданки обикновено заема една, две, рядко три години, в зависимост от условията и дървесния вид. Като правило в течение на две години на едно място се отглеждат иглолистни дървесни видове. Семенните фиданки на листвените дървесни видове най-често се отглеждат за една година. Продължителността на отглеждане на семенните фиданки преди пресаждането в школото отделение зависи от конкретните условия на този или онзи разсадник, полагащите грижи и опита на тези, които се занимават с отглеждането на фиданките.

При интензивно отглеждане семенни фиданки на бора и листвената лесно израсват за една година и те са подготвени за пресаждане в "школата".

АМОРФА (*Amorpha fruticosa*)

Храст, висок до 2 м. Произхожда от източните части на Северна Америка, но у нас отдавна се отглежда като парково храстче из цялата страна, а на места е подивяло. Масово се самозасява край Дунав и другите реки, които, като носят във водите си семена, ги отлагат извън коритото при наводнение.

Тя понася много добре както продължителни засушавания, така и заливания. Цъфти изобилно на слънчеви места продължително от юни до август. Отличава се с тънките си прави клонки, текоперестите си листа, съставени от 11 до 25 елиптично овални листчета. Клонките и листата при омачкване издават неприятна миризма. Цветовете са дребни, пурпурновиолетови, със златистожълти тичинки. Те са събрани в гъсти изправени съцветия - метлици. Семената покълват лесно без предпосевна обработка. Лесно се размножава чрез семена, които се засяват през пролетта на дълбочина 0,3 см. по 2 г на 1 линеен метър. Пониците се предпазват от слани чрез покриване.

Към почвените условия аморфата е невзискателна. През време на цъфтежа масово се посещава от пчелите. Като медоносно растение заслужава да бъде засаждадена по откоси, насипи, на бедни почви или на заливаеми места.

Високо в Западните Родопи над град Брацигово се намира "Атолука". Това летище е разположено сред борови и смърчови гори, от които лъха свежест и прохлада. Едно рядко съчетание на красива природа и планински климат - все благоприятни условия за почивка на хората. Незабравими са дните прекарани тук. "Атолука" е известно и с името "Васил Петлешков".

"Атолука" е курорт разположен на 1450 м над морското равнище в местността "Попова планина". На 14.02.1947 г. Министерството на народното здраве му дава втора класа като курорт и със заповед № 464 от февруари 1967 г. го обявява за шести планински курорт в България. За първи път тук се прави летуване през 1908 г. На следващата година в него се провежда Деветият национален туристически събор.

Сега летището има около 200 частни курортни къщи и вили, магзини, павилиони. Има осигурена охрана, водоснабден и електрифициран е. Даже ще се изгради православен Божи

АТОЛУКА

храм. Има пощенска станция.

Твърде интересна е легендата за произхода на името на този планински край. Управителят на Татар-Пазарджишката кааза през 1800-1810 г., Хасан бей Гаванозоглу, заедно със свитата си един хубав ден потеглил по тесния и каменист път от град Пещера, минаващ покрай Чифте могила и водещ за село Фотиново. Преди да напуснат вековните гори, боят останал изненадан и очарован от простор-

ната и рядко красива поляна, пълна с разнообразни цветя и полски тревы, в дясно от която сред камениста скала от извор струяла бистра и студена вода. Те спрели на полянката пред извора да си отдъхнат от дългия път и да се нахранят. По време на храненето дотичал гаванинът и съобщил на бея, че хубавият му жребец (ат) неочаквано умрял. Това станало след като умореният кон пил от студена вода на планинския извор, в резултат на

което издъхнал. И от там идва името на местността Атолука (ат - кон и олука - извор).

Тази трагична случка с ата (жребеца) на турския бей не останала скрита, а бързо се разнесла сред населението на каазата. Населението по повод на нея нарекло поляната "Атолука", чието име е останало и до днес.

Тук през цялата година и особено през лятото почиват стотици млади и стари, деца и учаци се.

Георги ТАНКОВ,
Пазарджик

Седма част

В КОЙ ОТ ХРАМОВЕТЕ ДА БЪДЕ БОГ

(първа притча на Анастасия)

В едно от многобройните човешки селища на Земята хората живеели щастливо. В него имало деветдесет и девет семейства. И всяко семейство имало прекрасна къща, украсена с чудна резба. Всяка година градината раждала плодове; сама отглеждала зеленчуците и ягодите. Хората посрещали радостно пролетта и се наслаждавали на лятото. Веселите и задружни празници раждали песни и танци. А през зимата хората си почивали от многобройните празници. Съзерцавайки небето, те се опитвали да решат дали биха могли да влетат звездите и луна в по-красиви шарки от онези, които вече ги имало.

Веднъж на три години през месец юли хората се събирали заедно на поляната в края на селото си. Един път на три години Бог отговарял с обикновен глас на техните въпроси. Невидим за погледа на обикновените очи, Бог се явявал осезаем за всеки. И заедно с всеки жител на селото решавал как животът им да стане по-добър в бъдните им дни. Разговорът им с Бога бил философски, а понякога съвсем прост, закачлив.

Ето, изправял се например някой мъж на средна възраст и заявявал пред Бога:

- Ти какво така, Боже, през лятото на празника ни, когато на разсъмване се бяхме събрали всички, започна да ни мокриш с дъжда? Докъм пладне валея като водопад небесен, едва тогава слънчицето засия. Какво, да не би да си спал до обед?

- Не съм спал - отговарял Бог. - От разсъмване мислех как по-добре да постъпя, за да бъде празникът чудесен. Видях, че някой от вас, отивайки на празника, ги беше домързало да се измият с чиста вода. Какво да сторя? Ще развалят празника нечестивците. И реших, че отначало всичките ще ги измия, а после ще отвая

ПЛАНЪТ, ПО КОЙТО СЕ УПРАВЛЯВА ЧОВЕЧЕСТВОТО ПОВЕЧЕ ОТ 6000 ГОДИНИ...

ИСТОРИЯТА НА ЧОВЕЧЕСТВОТО, РАЗКАЗАНА ОТ

Анастасия

Действително ли човешката цивилизация върви по пътя на прогреса или човешкото общество деградира с всеки изминал ден

облаците и ще дам възможност лъчите на слънчицето да погледят човешките тела вече умити с вода.

- Е, добре, щом е така... - се съгласявал мъжът, отстранявайки скришом храната от мустаците си, и започнал да чисти устата на сина си, изцапани от боровинки.

- Кажете ми, Господи, какво означава в небето над нас своеобразната рисунка по звездите? - попитал замислен възрастен мъж, философ. - Мога ли щом някоя звезда си избера, която е харесала душата ми, когато ми дотегне земния живот, да се заселя там с цялото семейство?

- Картината на небесните тела, блещукащи в тъмнината, съобщава за живота на цялата Вселена. Ако се отпусне и се концентрира, душата ще може да прочете книгата на небето. Но тя не се разкрива на безделните или на любопитните, а само на онези със значимите и чисти помисли. А иначе, защо пък не, ще можеш ти на някоя звезда да се заселиш. И всеки може да избере за себе си някоя небесна планета. Но едно условие ще трябва да се спази само. Трябва да си в състояние по-хубави творения от тези на Земята да създаваш на избраната от теб звезда.

От тревата изведнъж скочило съвсем младо девойче, отметнало плитката си на гърба, вдигнало нагоре личицето си с вирнато носле и, като сложило дръзко ръцете си на кръста, изведнъж заявило на Бога:

- А пък аз имам претенция към тебе, Господи. Чаках нетърпеливо две години, за да изразя претенцията си. Сега ще кажа. На Земята има някакво безредие, става нещо ненормално. Всички хора живеят като човеци, влюбват се, женят се, веселят се. А аз за какво съм виновна? Щом дойде пролетта, на бузите ми излизат коно-

не с лунички... А щом тръгна разговор за луничките, аз съм за това, ако може още две да се прибавят, така за симетрия, ето тук на дясната ми бузка.

Бог се усмихнал - това се разбрало от усмивките на хората. Всички разбрали: в селото им скоро любовта ново и прекрасно семейство ще роди.

Така с Бога заедно живеели в онова чудно село хората. И ето веднъж при тях дошли стоти-

ята теория как по-добре да се строи за Бога храм, какво да се прави в него всеки ден. Всеки мъдрец имал собствена теория. Жителите на селото се чудели коя от стотите мъдрости да изберат. Освен това, как да се направи тъй, че мъдреците да не се обидят? И като изслушали всичките мъдрости, решили всеки свой храм да построи - по един за всяко семейство. Но в селото имало деветдесет и девет семейства, а мъдреците били сто. Когато чули решението на хората, те се развълнували: „Значи някой ще остане без храм, някой няма да получи подаръци.“ И мъдреците започнали да спорят помежду си чия теория за преклонение пред Бога е най-ефективна. Започнали да възличат в спора си и жителите на селото. Той все повече се разгарял и за първи път от много години хората от селото забравили за времето, когато общували с Бога. Не се събрали на поляната в уговорения ден както преди.

Изминали още три години. Около селото се извисявали деветдесет и девет величествени храмове и къщите вече не блестели като нови. Оказало се, че не са прибрали част от плодовете и червците са започнали да ги ядат.

- Всичко това става - казвали мъдреците в различните храмове, - защото у вас няма достатъчно вяра. Носете повече дарове в храма, по-старателно се кланяйте на Бога.

И само един от мъдреците, онзи който останал без храм, тайничко съобщавал ту на един, ту на друг:

- Хора, не направихте каквото трябва. Построените храмове не са с необходимата конструкция. И неправилно се поклоняте в храмовете; думите, които трябва, в молитвите си вий не произнасяте. Само аз мога да ви науча как да общувате с Бога всеки ден.

Щом той успявал някога да убеди, нов храм се възвисявал, а някой от вече съществуващите овехтявал. И отново един от мъдреците, който оставал без подарък, тайно се опитвал да покори другите пред хора-

пушечки. Нито мога да ги измия, нито мога да ги скрия с нещо. За какво си ги измислил, Боже, за развлечение ли? Господи, аз претендирам през идващата пролет да не ми излезе нито една коно...

- О, дъще моя, на твоеото прекрасно лице през пролетта се явяват не коно..., а лунички. Но аз ще ги наричам както искаш ти. Щом смяташ коно... си за неудобство, ще ги премахна през следващата пролет - отговорил Бог на момичето.

Но веднага на другия край на поляната се изправил строен младеж и свеждайки поглед, се обърнал към Бога тихо:

- През пролетта ни предстои да свършим доста работа. А ти, Боже, се стремиш във всяко дело да участваш. За какво ти трябва да си губиш времето с луничките. Освен това те толкова са хубави, че аз не бих могъл да си представя по-прекрасен образ от този на младото девойче с лунички.

- И сега какво да правя? - казал Бог замислено. - Помоли ме девойчето и аз й обещах.

- Как така „Какво да правя?“ - отново се намесило девойчето. - Нали народът казва, че трябва да се занимаваме с по-важни работи, а

на мъдреците. Сърдечните жители винаги посрещали гостите си с разнообразни ястия. Хапвали мъдреците прекрасните плодове и се възхищавали на необикновения им вкус. След това единият от тях казал:

- Хора, вашият живот е ритмичен и прекрасен. Във всяка къща има изобилие, уют. Но няма култура на общуването с Бога. Няма прослава и преклонение пред Бога.

- Но как така? - опитали се разтревожените жители да възразят. - Та ние общуваме с Бога, както общуваме един с друг. Общуваме веднъж на три години. Но Той е всеки път с нас при изгрева на слънчицето. Той е в пчеличката, която шета от пролетта до есента около всяка къща. През зимата Той покрива цялата Земя със сняг. Делата Му за всеки са ясни, на всяко ние се радваме.

- При вас не е организирано тъй както трябва - казали мъдреците. Ний сме дошли да ви научим как с Бога да общувате. По цялата Земя са построени храмове, дворци. В тях хората с Бога могат да общуват всеки ден. Вас също ще научим.

В продължение на три години хората от селото слушали мъдреците. Всеки от тях защитавал сво-

та. Изминали доста години. И ето, хората веднъж си спомнили за предишните си събирания на онази поляна, където чували гласа на Бога. Отново се събрали на поляната, започнали да задават въпроси с надеждата, че Бог пак ще ги чуе и както преди отговор ще им даде:

- Отговори ми защо се случи тъй, че са червиви плодовете в градините ни? Защо и зеленчуците в тях не всеки път порастват? Защо все спорят и се карат помежду си хората, защо дори се бият, но все не могат да изберат за всички най-добрата вяра? Кажете ми в кой от храмовете, които за теб са построени, ти живееш?

Те дълго чакали отговор от Бога на въпросите си. Когато гласът Му все пак прозвучал в пространството, не бил той весел, а по-скоро изморен. Бог на събралите се отговорил:

- Синове мои, дъщерии мои, във вашите къщи, заобиколени с градини, цари днес немара, пустош, защото сам не мога да успея. Всичко изначално е замислено така, че да творя прекрасното. Аз мога само заедно с вас. Но вие почти загърбите своя дом-градина. Сам не успявам да творя, би следвало да бъде съвместно сътворение. В допълнение желая още нещо. Аз на всички вас да кажа: У самите вас е любовта, у вас е свободата на избора, готов съм с мечтата си стремежите ви да последвам. Но вие ми отговорете, мили мои дъщери и синове, в кой храм от всичките да се заселя? Вий всички равни сте пред мене, така че ми кажете, къде да бъда аз, за да не обидя някой? Когато решите в кой храм да се заселя, аз ще последвам съвместната ви воля. Така отговорил Бог на всичките и замълчал. А хората от селото, което някога било прекрасно, до ден днешен продължават спора. В къщите им има тление и запустнатост; наоколо - все по-високи храмове и по-остри спорове.

- Е, Анастасия, разкажи ми някаква нереална притча като приказка. Изглежда някак прекалено глупави са били хората в това село. Нима не разбират, че Бог иска заедно с всеки от тях да се грижи за градината? А това селище къде се намира, в коя страна? Можеш ли да ми разкажеш?

- Мога.
- Тогава ми разкажи
- Владимире, ти и хората от различните държави живеете сега в това селище.

- Така ли? ...Ама точно така, ние! Разбира се, че ние. Все така си караме, от време на време спорим чия вяра е по-добра. А в градините - червиви плодове!

Владимир МЕРГЕ
„Родовата книга“
(Слегва)

ИЗБИРАМ...

Тъй като аз съм единственият човек, с когото ще съм свързан цял живот, избирам:

- да се обичам такъв, какъвто съм сега;
- да се почитам и ценя;
- да бъда своят най-добър приятел;
- да бъда човекът, с когото бих искал да прекарам остатъка от живота си;
- да се грижа и за другите;
- да засилвам, развивам и споделям обичта и живота си.

<http://spiralata.net/>

КОСМОС ОТ МЪКА И ПЕСЕН

Любовта на Гюлсюме

Никола ГИГОВ

Гюлсюме го чака. Но след сражението в Райково и набучения на кол Селим Ходжа главата на Дельо поскъпна много и стана като Султанова глава. Дельо се прочу като Горския цар на Родоп. Но как ще надвие Дельо на огромната Османска империя? Все повече трябва да се крие, все по-рядко ще се виждат и все по-невъзможно ще бъде да се оженят.

Ако двамината забегнат надалеч, Родоп ще осиротее и няма да има кой да я отбрани. Ако остане да брани, не може да се венчаят. Борбата обрича любовта.

А вече идваха момари при Гюлсюме - нови бейски синове. Искат я, конаци ѝ предлагат. Товари със злато ѝ обричат. Искат да я покрийт цялата в злато, но да се съгласи. Родителите на Гюлсюме накланят от страх, ала Гюлсюме не рачи. Един ден може да я отлекат.

Навива се страшна гръмотевица. Кълбовидна мъл-

ния е това и опира до сърцата на Дельо и Гюлсюме. Тя не иска да се отдели от Дельо, и той я обича - бащиният му пръстен е у нея. Ала какво е Гюлсюме - любов или примамка, дали любовта на Дельо към нея няма да го подведе и издаде.

Все по-често Гюлсюме излиза извън дома. Нарича се за едно, а изпраща вести до Дельо - леят ти куршум сребърен, варди се Дельо! Не достигаха дните, та взе да излиза и нощем - измъква се от проследяващите сенки след нея, мотае преследвачите, не иска неволно да издаде Дельо. И пак се връща, сподирена от преследвачите - полудява в одаята, лови пармаците и очите ѝ все към Високия камък, дето обича Дельо да излиза.

Чака го. Песни пее за него. Измисля си разходка до родното село Ели-ас, където му даде първата китка. Той я взе и каза: "Тебе съм в сорце закичил". Влюбен вятър лети над Старцево и шепне:

Старцево!

Ти носиш младостта на планината,
гордостта на корена,
величието на песните,
космическата звездна душа,
ангелското песнопение
и крилатата мечта на душата.
Прекланям се пред твоята трева,
пътеки и върхове.

Бъди древно и младо като България.

Знае ли Гюлсюме какво прави в този миг Дельо. Та той след Райково е най-гонен и най-търсен. Къде ли се е скрил? Дали той някога ще има ода за двамата, или цял живот ще остане Бездомника. Дали той ще има люлка или ще премине над земята като паднала звезда?

А Гюлсюме не знаеше, че в същия миг, скрит далече в гората, Дельо пееше:

Гюлче, Гюлче, мое гюлче,
де си, Гюлче, сая вечер?
На седенка, на попрепка?
Хајде, Гюлче, да се срещнем -
да те видя, мое Гюлче.

Любов непобедима.

Град

Ти чуден град прекрасен
с дивна свежест на гора
с образ тих на месец ясен
с лика на утринна зора.
Рила казват е сестра ти
а Пирин - брат рождени,
по душа са те сърцати
с много обич заредени
Теб закрилят те най-нежно
Ти при тях си в топли скути
и в разкош - море безбрежно
гласа на славея те буги!

Не се руши

Група лицемери
тръбяха за морала?!
Същи кождодери
и алчни като хала
грабежа доброто
от човешките души!
Демони на злото,
любовта не се руши!
Приятели нейни
са истината земна,
красотите нейни
и обичта вълшебна!

Николина Николова АЛЕКСИЕВА,
София

ДУХОВНОТО ЛЕЧЕНИЕ НА БЪЛГАРИТЕ

От стр. 8

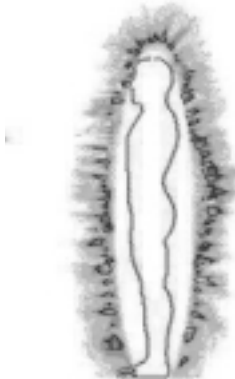
Не, хвани ръката на болния и кажи: Аз ще те лекувам, ако си готов да изправиш погрешките си, да водиш чист живот. И след като болният обещае, че ще изправи живота си, тогава лекарят ще го лекува.

Този е начинът, по който лекарите могат да правят добро на хората. Те имат по-голямо влияние върху тях, отколкото свещениците. Какво ще прави болният, ако му кажеш, че ще го лекуваш само при условие да изправи живота си? Кой лекар постъпва така? - Учителят. На последните два въпроса и до сега не е отговорил нито един медик и те си стоят нерешени. И това тяхно не решаване и не прилагане води единствено до:

"Забелязано е, че колкото повече лекарства и методи за лекуване се откриват, толкова болестите се увеличават" - Учителят.

И това си е голата истина - колкото по-модерни методи за лекуване прилагаме, толкова по-страшни, коварни и нелепими болести се раждат и нападат човечеството. Който желае, нека ни опровергае!

Какво имаме предвид при това наше нелицеприятно твърдение? Ползваме материали от статията на Надежда Маринова, отпечатана във вестник "24 часа" от

29.11.2000 г., със съкращения:

"Кой би повярвал, че в третото хилядолетие все още няма да има лек срещу рак, диарииите ще са сред 10-те топубийци всяка година, и туберкулозата - бич във викторианския XIX век, ще е отново страшилище. "Как умираме е състояние за нашето благополучие - твърди експертът на СЗО (Световната Здравна Организация) д-р Томас Ланке. - В богатият Запад смъртта идва от рак, сърдечните болести и психозаболванията, а в бедните страни най-масовият убиец са заразните болести."

Страните с висок доход харчат 55 млрд. долара годишно за медицински изследвания. Бедните не могат да намерят пари дори за имунизации на децата срещу 6 най-масови убийци на деца - морбили, туберкулоза, детски паралич и дифтерия. Туберкулозата, маларията (убила е 961 000 африканци през 1999 г.), холерата и дизентерията

се пригаждат към времената по-добре, отколкото хората и стават устойчиви на лекарства.

Добрата новина е, че живеем по-дълго. За 125 години средната продължителност на живота в развитите страни се е удвоила. Това, по ирония на съдбата, увеличава риска от незаразни болести:

1. Инфаркт - коси 7,4 милиона.
2. Инсулт - погубва 5,1 милиона.
3. Пневмония - затрива 3,5 милиона.
4. Спин - посича 2,3 милиона.
5. Бронхит и емфизема - задущават 2,3 милиона.
6. Диарии - изтощават до смърт 2,2 милиона.
7. Мъртвородени и починали през първите 7 дни - 2,2 милиона бебета.
8. Туберкулоза - изпраща в гроба 1,5 милиона.
9. Рак на белите дробове - издъхват 1,3 милиона.
10. Автомобилни катастрофи - смазват 1,2 милиона.

Можем да продължим списъка с:

11. Производствени аварии - 1,2 милиона.
12. Глад от 1 до 3 милиона. и т.н.

Ако си подострим един молив и "теглим чертата", ще забележим с учудване, че дори жертвите, дадени през годините на Втората световна война, са по-малко, отколкото сегашните жертви за една година. А какво да кажем за

жертвите, които се дават годишно в България? По много от посочените, прекъсващи живота болести, ние като народ водим класацията в челните места.

За мен, като автор на тези редове, няма съмнение, че срещу човечеството се води широкомащабна война, не на живот, а на смърт.

Пак според мен е необходимо да се обединят всички усилия в тази борба, с крайна цел - живот, а не смърт.

Както ще видим по-нататък в материала, сред българския народ и по българските земи съществуват личности, методи и условия за провеждане на достатъчно успешни действия срещу уж недосягаемите болести. При тези дадености на условия, можещи и знаещи хора, трябва ли да стоим със скръстени ръце? Тук е удачно да цитираме инж. химик Никола Хлебаров: "Много ми се иска да бъда разбран правилно. Аз съм инженер-химик - откривател и производител на елексири и на още много други продукти. Създаден съм да правя това, а не да воювам с официалната медицина. Нещо повече - проникнат съм от желание да помогна да се заздрави разклатеното реноме на българския лекар, изправен и пред социалните несгоди и мизерията, а и пред мощното настъпление на вирусните заболявания, пред ко-

ито са безсилни досегашните лекарствени средства. Аз дълбоко вярвам в Божия промисъл, че България е призвана да спаси света от смъртоносните заболявания. Забележете - не САЩ и Русия с техните несметни богатства, а малката България със своите неповторими билки - все още чисти в екологично отношение, със съхранени лечебни качества, пълни с божествена енергия!"

В последните десетина години българските управници от всякакъв калибър са прегърнали една спасителна идея - влизането на България в Европейския съюз. Приобщаване на българския народ към Европейското семейство. Като оставим настрана користните цели в този процес, не може да ни си зададем няколко въпроса. Първата група от тях ще бъдат насочени в посока: За какво, за кого и защо европейците ще ни приемат в т.нар. Обединена Европа? За силно развитата ни индустрия? За екологично чистото ни селско стопанство? За прогресивно развитата ни икономика? Заради несметните ни природни богатства? Отговорите се все: Не, Не, и Не! Може би ще ни приемат по милост или заради сините ни очи? И тук бъркаме! Може пък да предложим на Обединена Европа нов прогресивен политически модел, нови модерни стоково-парични отношения или Балканска байганьовщи-

на? Май не можем да предложим нищо стойностно и ценно. Управниците, пък вече и народът, разбраха, че в Обединена Европа не се влиза с празни ръце, там не е пансион за благородни девици. Кой, както иска нека приема тези редове, но ние никога няма да бъдем пълноправна европейска държава, ако не внесем определено богатство в съкровищницата на Европа! Такъв е законът и няма кой да го отмени! Какво богатство сме съхтели през вековете уважаеми Читателю? Виждам че отговорът намира на устните Ти и аха, да го изречеш, срамежливо присвивайки долни крайници като академик пред покана за Нобелова премия. Не ни остава вече нищо друго уважаеми академици, политици, медици, кибици и всички завършващи на "ици" освен една все още дишаща, макар и слабо, Народна медицина. И един мощен Извор, никога непресъхващ от познание за Духовното лечение на болестите. Този Извор има и име - Новото Учение преподавано от Петър Дънов - Беинса Дуно. Ето какво можем да внесем в трезорите на Обединена Европа. Само че преди да си направим вноската, трябва малко да си преброим и отчетем богатствата. Лошото е, че в последните години вместо да си съберем съкровищата, ги разпиляваме безотговорно. Кой може да отговори защо?

ПРЕДИ ЧЕТИРИНАДЕСЕТ ХИЛЯДИ ГОДИНИ

**Александър
ГОРБОВСКИ**

(Продължение
от миналия брой)

Удивителни постройки

Могат да се назоват много крайно сложни постройки от древността, чието строителство предполага наличието на дълбоки инженерни знания, знания, които, преди да изчезнат, са възникнали като че от небитието. Нито преди, нито след това е имало подобни постройки.

В Андите съществуват развалините на древния град Тиахунаку. Много здания в него са построени от огромни каменни блокове. Тежестта на някои блокове достига 200 тона. При това най-близкото място, откъдето могат да се вземат такива камъни, се намира на разстояние не по-малко от пет километра.

Тиахунаку не е единственото място на земното кълбо, където има подобни постройки.

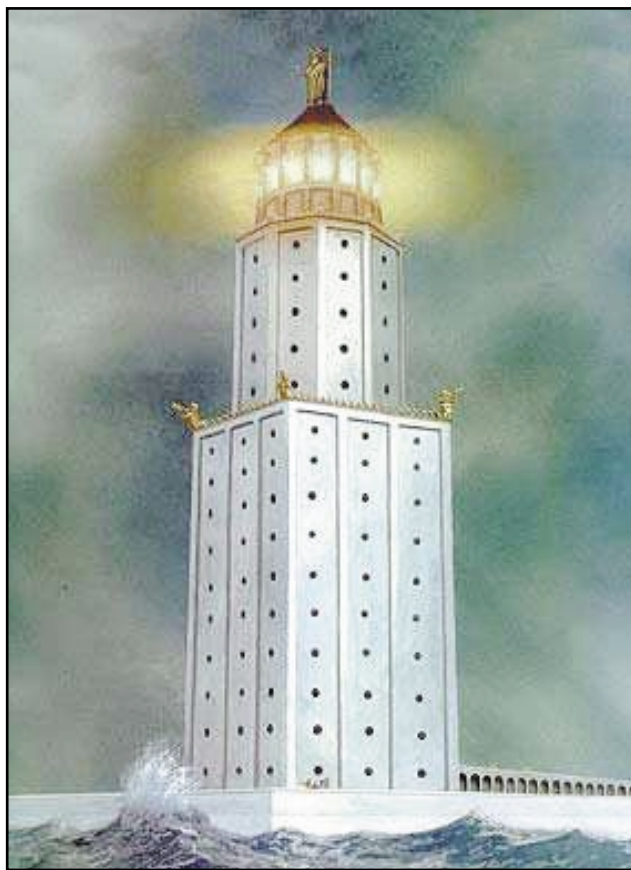
Сред развалините на град Баалбек (на територията на днешна Сирия) има постройка, като тежестта на отделните монолитни части, които я изграждат, достигат 1200 тона.

В Индия и досега съществува храма "Черната пагода", изграден като че ли само преди седем века. Този храм с височина 75 метра се увенчава с покрив от внимателно обработена каменна плоча. Тежестта на тази плоча е 2000 тона!

Едно от седемте чудеса на света, за което са писали древните, бил Александрийският фар. Когато пристигнал в Египет, Александър Македонски и неговите спътници харесали участък от пустинното пясъчно крайбрежие и заповядали да се построи там град.

Но самият Александър Македонски така и не видял неговия разцвет. Вече след неговата смърт един от военачалниците на Александър, Птолемей, завладял част от разпадащата се Египетска империя, основал династия и провъзгласил Александрия за своя столица.

Този град станал център и на културата, и на търговията, и на полити-

ката на целия тогавашен Изток. Той бил необичайно красив. Вилите на богатите хора, обкръжени от сенчеста зеленина и цветя, се сменяли с величествените здания на църква, разкошни бани, мавзолеи.

На многобройните пазари в Александрия могло да се купи робиня от Нубия, благовония от Персия и древна книга за магия, написана със странни знаци на неизвестен език.

Търговците подканяли купувачите на всички езици, на които говорело Средиземноморието. А и не само Средиземноморието. Тук имало търговци и от далечна Армения, и от Централна Африка, и от северните страни. Всеки убеждавал, спорил, клел се в собствените си богове, че именно неговата стока е най-добрата!

В Александрия имало огромен брой божества. Почти всички религии на тогавашния свят имали в града свои представители и свои храмове.

Редом с масивните колони на храма на индийския бог Шива се настанила тежка постройка на поклонниците на огъня – зороасрийците. През няколко къщи – белият мраморен храм на Зевс, а по-нататък – синагога.

Но най-удивителна постройка в Александрия бил фарът. Той се

виждал отвсякъде – от всяка улица и от всеки площад на града.

Недалеч от брега, в морето се намирал малък остров Фарос. На него по заповед на Птолемей Филадельф (285-246 година преди н.е.) бил изграден този фар, постройка от бял мрамор, която се издигала на 150 – 200 метра над сините води на морето.

В неговото подножие преминавали кораби с червени и лимоненожълти платна. Огромно подвижно огледало отразявало огъня и светлината на фара могла да се вижда на разстояние до 400 километра.

Много легенди се разказвали за този фар.

Арабите, завоювали Египет през VII век от н.е., разказвали, че това сферично огледало могло да се постави под такъв ъгъл, че то, събирайки в една точка слънчевите лъчи, запалвало корабите, които се намирили в морето.

Името на остров "Фарос", на който се намирал Александрийският фар, влезнало във всички европейски езици. "Фарос" сега означава просто "фар". От него произхожда известната дума "фар". Ние никога не бихме узнали името на архитекта на тази удивителна постройка, ако не са били неговото остроумие и дързост.

Когато изграждането на фара приближавало към края си, фараонът заповядал на една от мраморните плочи да се издълбае надпис: "Цар Птолемей – бог-спасител за благото на мореплавателите".

Но минали години, надписът се напукал и разрушил. Оказало се, че архитектът го е направил не върху мрамор, а върху изстинала гасена вар, покрита с мраморен прах.

И тогава изпод разрушения надпис излезли на бял свят гордите и дръзки думи, дълбоко врязани в мрамора: "Состратус от град Книда, син на Дексиплиана – бог-спасител за благото на мореплавателите".

Струва си да се разкаже и за това, как тази огромна постройка е прекратила своето съществуване.

Пристанището на Александрия било най-голям и силен съперник на Константинопол. Особено преимущество на Александрия бил нейният фар.

Изпробвайки всички средства за борба, християнският император в Константинопол се решил на

чисто византийска хитрост. Н и е вече казахме, че към това време Египет и Александрия били завладени от арабите.

Скоро след като пристигнал в двора на халифа, послани-

до един високопоставен чиновник, ту до друг и всеки бързал да шепне за това на халифа. Отначало халифът се държал, но в края на краищата заповядал да се разруши фарът.

Фарът бил разрушен почти до половина, когато халифът изведнъж заподозрял лъжата. Опомнил се, той заповядал да се възстанови кулата, но това не се оказало толкова просто.

Срещу никакви пари халифът не могъл да намери хора, достатъчно запознати с изчисленията. За капак на всичко изпуснали огромното огледало и то се разбило на малки парчета. Сега вече нищо не показвало на корабите пътя към пристанището. Скоро Александрия започнала своя упадък.

В такъв полуразрушен вид фарът престоял до XIV век, когато бил окончателно разрушен от земетресение.

Така и никога не успял да го възстанови, тъй като хората не притежавали вече тези знания, които имали в миналото. Този фар имал височина колкото шестдесет етажен дом!

Едва в нашия век човечеството натрупа достатъчно инженерни знания, за да строи такива постройки. И при това при изграждането на подобни небостъргачи се използва стоманен скелет – скелет на цялото здание – който не е бил известен на строителите на Александрийския фар. (Следва)

Сайт на Българска
Родна Партия
www.bg-rodna.org

Проектант на
главата и
герба
художник
Христо Танев

Главен редактор
Атанас Панчев
Зам.-главни редактори
Мария Стаева
Кръстанка Панчева

Редакционен колектив:
Рени Радева
Константин Стамболиев
Сергей Инджов
Красимир Нотев
Стефан Йорданов
Росен Минков

Адрес на редакцията:
1172 София
кв. "Дианабад"
ул. "Никола Габровски" №1
Хотел "Диана 1"
ет. 6, ап. 62
тел.: 02/962-16-85
962-16-86
факс: 962-16-87
e-mail: rodimienie@yahoo.com
www.rodovo-imenie.org

Издава Издателска Къща
"Новата Цивилизация" ЕООД
- София
НВБ банка "Биохим" - АД,
централно управление -
София
С/ка 1031647309
Код 66096608

Отдел разпространение:
0888/693359

Предпечатна подготовка и
печат: "Сладко и солено 21"
ISSN-1312-7063

ЗЕЛЕНИ УЧИЛИЩА

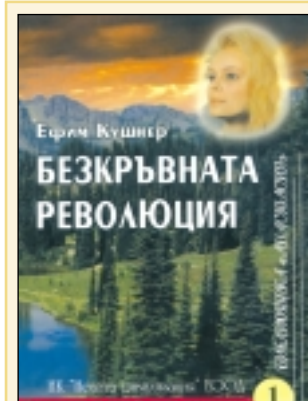
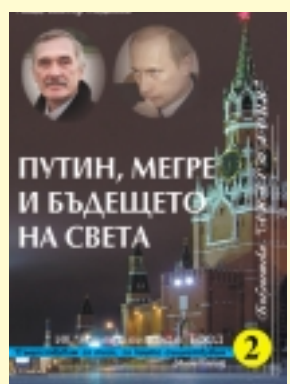
За родителите и
техните деца в
околността на
село Опицвет, сред
екологично чиста
природа:

✓ От 20 до 30 юни 2006
г. на черешова градина
на палатки

Организатор:
Божидар Даскалов
Сл. тел. 967 11 05
GSM 089 978 40 05 •
дом. тел. 931 43 71

ТЪРСЕТЕ на
книжния пазар Втората
книга на издателска
къща "Новата
цивилизация" от
пореаницата на
"Библиотека
"Анастасия" - "ПУТИН,
МЕГРЕ И БЪДЕЩЕТО НА
СВЕТА" от големия
приятел на Владимир
Мегре академик Виктор
Медиков.

Телефони за заявки:
02/962 16 87,
088/869 33 59
rodimienie@yahoo.com

ТЪРСЕТЕ на книжния
пазар първата книга на
издателска къща "Новата
цивилизация" от
пореаницата "Библиотека
"Анастасия" -
"БЕЗКРЪВНАТА
РЕВОЛЮЦИЯ" от
големия приятел на
Владимир Мегре писателя
Ефим Кушнер.
Телефони за заявки:
02/ 962 16 87,
088/869 33 59
e-mail: rodimienie@yahoo.com